

ΟΙ ΑΡΟΥΡΑΙΟΙ ΜΥΣ ΚΑΙ Ο ΙΕΡΑΞ

Δύο αρουραίοι μύς είχαν έβγη εις τον περίπατον αφήσαν τας σκοτεινάς των φωλεάς και επήγαν ν' αναπνεύσουν ολίγην ευωδιαν των άνθρών· ευρήκαν λοιπόν μίαν ωραίαν θέσιν και εκάθησαν, και ενώ ο ήλιος έχαιδευε, μαγευτική την βόχην των με τας ζεστάς του ακτίνας, ώμιλούσων διά την ζωήν και διά τας απολαύσεις, τας οποίας έχουσι οι αρουραίοι μύς. Άλλ' εξαφνα ένας μαύρος Ισκιος έπεσε εις τό μέρος όπου ευρίσκοντο· έσηκώθησαν όρθιοι εις τά πόδια, διότι δεν ειμπορούσαν νά σηκώσουν τόσον πολύ τό κεφάλι των, και είδαν . . . είδαν ένα γεράκι! Ο ένας από αυτούς ήτο προβλεπτικός, ο άλλος ήτο άπρόβλεπτος· ο ένας ειπε: «Δρόμο! νά φύγωμε!» ο άλλος ειπε: «Τώρα που ευρήκα τέτοιον ήλιο δεν τό κουνώ». — Έγώ θα φύγω! — Έγώ θα μείνω! Ο προβλεπτικός έφυγε, εκρύφθηκε μέσα εις την τρύπα του· ο άπρόβλεπτος έμεινε, κατέθηκε τό γεράκι σαν άστροπελέκι τον άρπαξε 'στα νύχια του και τον πάγει νά του κάμη ένα ταξείδι από τό όποτον ποτέ δεν θα γυρίση.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ: Χό-
ρευε, Κυρά Μαριά,
κ' έχε κ' έννοια του
σπιτιού.

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ

Ὁ Βασιλειος Βερναδέφ ἦτο κυνηγὸς ἀτρόμητος. Κατοικοῦσε δὲ εἰς μίαν κωμόπολιν τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας, ἠνομαζομένην Ἰσμίτ ἑλληνικῶς δὲ Νικομηδείαν, ἣ ὅποια εὐρίσκεται πλησίον εἰς τὴν παραλίαν τοῦ κόλπου, τὸν ὁποῖον σχηματίζει ἡ θάλασσα τοῦ Μαριμαῖ.

Ὁ Βερναδέφ, ἦτο ἄλλοτε ἀξιωματικὸς τοῦ Ῥωσικοῦ στρατοῦ, καὶ εἶχεν ὑπάγει εἰς Κωνσταντινούπολιν ὀλίγα ἔτη μετὰ τὸν πόλεμον τῆς Κριμαίας, εἰς τὰ 1856, κατενοουσιασθεὶς δέ, καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι ξένοι, ἀπὸ τὰς λαμπρὰς τοποθεσίας τῆς πόλεως ταύτης, ἀπὸ τὴν ὠραιότητα τῶν περιχώρων τῆς τὰ ὅποια ἔχουσι τόσον εὐρόρους πεδιάδας καὶ τόσον γραφικὰ βουνά, ἀποκατεστάθη εἰς τὴν Νικομηδείαν. Καὶ τοῦτο, ἔχι διότι ἡ Νικομηδεία εἶνε πολὺ καλὴ πόλις, ἴσα ἴσα δὲν εἶνε διόλου καλὴ. Τὰ πολλὰ ἔλη τὰ ὅποια τὴν περιτριγυρίζουν κáμουν τὸ κλίμα τῆς πολὺ βλαβερὸν εἰς τὴν υγείαν· ἀλλὰ ὁ Βερναδέφ ἦτο, ὅπως εἶπαμεν, κυνηγὸς καὶ τὸ δάσος τῆς Νικομηδείας τὸ ὅποιον κεῖται πρὸς τὸ μέρος τοῦ κόλπου τὸν εἶχεν ἐλύσει. Τὶ κυνήγι; θὰ εὕρισκε μέσα εἰς ἐκεῖνα τὰ μεγάλα δένδρα καὶ εἰς τοὺς πυκνοὺς θάμνους! Οἱ Τούρκοι δὲν κυνηγοῦν ποτέ, διότι ἡ θρησκεία τῶν ἀπαγορεύει εἰς αὐτοὺς νὰ μεταχειρίζωνται ὡς τροφὴν τὰ ἀγρίμια. Οἱ ἀγρίοχοιροί, οἱ λαγοί, τὰ ἐλάφια καὶ τὰ ζαρκάδια ἐξοῦσαν ἦσυχυ καὶ θλονὲν ἐπολλαπλασιάζοντο μέσα εἰς τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο δάσος. Μερικοὶ Ἕλληγες μόνον καὶ ὀλίγοι. Εὐρωπαῖοι πηγαινοῦν ἐπιτήδες ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ σκοτώσων μ. π. κ. α. τ. α. ι. ς., καὶ αὐτοὶ μόνον ταραττοῦν με τοὺς πυροβολισμοὺς τῶν τὴν ἡσυχίαν τῆς Νικομηδείας.

Καὶ ἀληθινά, ὁ Βερναδέφ ὡς κυνηγὸς ἦτο κατευχαριστήμενος, διότι δὲν ἐπῆγγαιαν διόλου κακὰ οἱ δουλείαις του· καθημερινῶς ἐσκότονεν ἀρκετὰ ἀγρίμια, τὰ ἀπέστελλεν εἰς Κωνσταντινούπολιν εἰς γνωστὰ του πρόσωπα, καὶ ἐκεῖ ἐπωλοῦντο ἀρκετὰ ἀκριδὰ εἰς τοὺς Εὐρωπαίους.

Μὲ τὴν βοήθειαν τῶν τεσσάρων κυνηγετικῶν τοῦ σκύλου, τοῦ Σαδῆ, τοῦ Φιστίκ, τοῦ Πασσᾶ καὶ τοῦ Γκιουζέλ ὁ Βερναδέφ ἔκαμεν ἐντὸς ὀλίγου θαύματα. Ἐσκότωνεν ἀγρίοχοιρους, οἱ ὅποιοι ἐξόργιζαν περισσότερο ἀπὸ τριακσίας ὀκάδας, καὶ τοὺς ὁποίους οἱ χωρικοὶ τοὺς ἔφεραν μετὰ παράταξιν εἰς τὴν πόλιν. Ὁ Βερναδέφ ἔγινεν ἐντὸς ὀλίγου ἐξακουστὸς διὰ τὴν μεγάλην του ἀνδρείαν καὶ ἐπιτηδεότητα. Δι' αὐτὸ προσεῖλκυσε καὶ τὰς συμπαθείας τῶν κατοίκων, καὶ πολὺ συχνὰ ὁ πασσᾶς, ὁ μολλάς, ὁ μητροπολίτης καὶ ὁ πρόξενος τὸν προσεκάλεον εἰς γεῦμα· ἐν γένει δὲ ἦτο ὁ κοινὸς ὄλων φίλος. Ἀλλὰ πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἔχι μόνον ἐπιτήδειος κυνηγὸς ἦτο ὁ Βα-

σιλειος Βερναδέφ ἀλλ' ἐκοσμεῖτο καὶ μετὰ πολλὰ κοινωτικὰ προτερήματα· ἐπαίξε κιθάραν καὶ ἐτραγουδοῦσε ῥωσικὰ τραγούδια διὰ νὰ εὐχαριστῆ τῆς κυρίας, δισκέδαζε μετὰ διάφορα πικνίδια τὰ μικρὰ παιδία καὶ οὐδέποτε δυσηρεσθητό ἔταν εἰς τὸ τάβλι ἐκέρδιζεν ὁ ἀντίπαλός του. Κατὰ βᾶθος ἦτο πολὺ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, τίμιος καὶ μετ' εὐγενῆ καρδίαν. Ἐχρησιμοποίει δὲ τὰς ὀλίγας ἱατρικὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀπακτήσει ἄλλοτε, εἰς τὸ νὰ ἱατρεύῃ τοὺς πτωχοὺς ἀσθενεῖς· ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τοῦ κυνηγίου του ἔδιδε πολλὰ εἰς δάσους εἶχαν ἀνάγκη.

Ὁ Βερναδέφ ἔζη κατὰμονος μετὰ τοὺς τέσσαρας κυνηγετικούς του σκύλους, οἱ ὅποιοι ἦσαν τόσον ἔξυπνοι ὥστε συχνὰ τοὺς ἔλεγεν ἀληθινούς τοῦ φίλου. Ὁ Σαδῆ, ὠραίος σκύλος μετὰ τρίχας λευκὰς καὶ μετὰ μακρὰ πρὸς τὰ κάτω αὐτιά, ἐχρησίμευεν ὡς ἡ ἐμπροσθοφυλακῆ. Αὐτὸς πρῶτος ὠρμούσε πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἀνοίγων τὸν δρόμον εἰς τοὺς συντρόφους του καὶ κατεξέσχιζε πολλάκις τὸ δέρμα του εἰς τοὺς θάμνους καὶ τοὺς κορμούς τῶν δένδρων.

Ὁ Πασσᾶς, σκύλος ἀπὸ καλὸν γένος, εἶχε δέρμα παρδαλὸν ἀσπρον καὶ μαῦρον, καὶ ἐπεριπατοῦσε μετὰ τὴν κεφαλὴν πάντοτε πρὸς τὰ κάτω ἀκολουθῶν κατὰ βῆμα τὸν κύριόν του, καὶ χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι τὸν ἐμελε διόλου διὰ τὸ κυνήγιον. Ἀλλὰ μόλις ἤκούετο εἰς πυροβολισμὸς, ἔτρεχεν ἀμέσως γρήγορος ὡς βέλος διὰ νὰ ἀναζητῆται τὸ πληρωθῆν ζῶον, τὸ ὅποιον ἐπανέφερον εἰς τὸν κύριόν του ἀφοῦ τὸ ἔθαζε ἀπὸ κανέν ἔλος καὶ τὸ ἐτραβοῦσε ἀπὸ κανένα βᾶτον πυκνόν.

Ὁ Φιστίκ, λαγωνικὸν μετὰ κοντὰ πόδια, εἶχεν σφορησιν μοναδικήν. Ὅταν ἐκυνηγοῦσε κανέν ζῶον τὸν ἔβλεπε νὰ στορέφεται καὶ νὰ ξαναστρέφεται ἐπάνω κάτω δεξιὰ ἀριστερὰ ἕως ὅτου ἐπὶ τέλους ἐβγαίξε τὸν λαγὸν ἢ τὴν πέρδικα ἀπὸ τὴν φωλεάν του.

Ὁ Γκιουζέλ, ὁ κομψότερος ὄλων, μετὰ πόδια λεπτὰ καὶ νευρωδῆ καὶ μετὰ χρῶμα στακτερόν καὶ λευκὸν κατεδίωκεν ἐπιμόνως κάθε ζῶον τὸ ὅποιον δὲν ἤθελε προβάσει νὰ σιμαδεύσῃ ὁ κύριός του, τὸ ἐκούραζεν, ἔκοπτε τὸν δρόμον του καὶ τὸ ἔφερνε πάλιν ἐμπρὸς εἰς τὸν κύριόν του.

Ὡς βλέπετε, καὶ οἱ τέσσαρες ἦσαν χρησιμώτατοι, ἢ, διὰ νὰ εἰπωμεν καλλίτερα, ἀναγκασιότατοι εἰς τὸν κύριόν των. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Βερναδέφ τοὺς θεουρούσε ὡς ἀληθεῖς του συντρόφους καὶ τοὺς μετεχειρίζετο μετὰ ἄληθιναν τὴν καλὴν περιποίησιν τὴν ὁποίαν ὁμολογοῦμενος ἤξιζεν ἡ ἀνδρεία των καὶ ἡ ἀφοσίωσις των.

Ὅταν οἱ γενναῖοι σκύλοι ἐπέστρεφον ἀπὸ τὸ κυνήγιον κατακουρασμένοι καὶ καταπληγωμένοι, ἀμέσως τοὺς ἔδιδεν ἀφθονον τροφήν καὶ ἐπεριποιεῖτο τὰς πληγὰς των, βυθίζων αὐτοὺς πολλάκις εἰς τὴν θάλασσαν,

διότι τὸ ἀλιμυρὸν νερὸν εἶνε ὠφελιμώτατον εἰς τοιαύτην περίπτωσιν.

Μίαν ὠραίαν πρωΐαν τοῦ μηνὸς Μαρτίου ὁ Βασιλειος Βερναδέφ ἀφοῦ ἐσφύριζεν εἰς τὰ σκυλιά του καὶ ἐγέμισε μετὰ φυσίγγια τὴν κυνηγετικὴν του ζώνην, ἐπῆρε τὴν τσάντα του, τὸ ὄπλον του καὶ ἐμύδηκεν εἰς μίαν βάρκαν μετὰ τὸν Σαδῆ, τὸν Φιστίκ, τὸν Πασσᾶ καὶ τὸν Γκιουζέλ, οἱ ὅποιοι ἔχοντες τὴν οὐραν σηκωμένην πρὸς τὰ ἐπάνω ἐγαύγιζον μετὰ χαρὰν.

Ἦτο ἡ ἕκτη σχεδὸν ὥρα τῆς πρωΐας. Μόλις ἡ αὐγὴ ἐχάραιζεν. Ἡ νύξ ἦτο πολὺ ψυχρὰ, καθ' ὅλην δὲ τὴν ἀτμοσφαιραν εἶχεν κυθῆ τόση ὑγρὰ ὀμίχλη ὥστε τὰ ἐνδύματά του σχεδὸν ἐμουσχευον.

Περιτυλιχθεὶς καλῶς εἰς ἓν φόρεμα ἀπὸ δέρμα προβάτου ὁ Βερναδέφ ἔβλεπε τὴν γαληνιαίαν θάλασσαν καὶ τὸ ἀπέραντον δάσος, τὸ ὅποιον ἐπρασίνιζεν εἰς τὸ ἀπέραντι βουνὸν μετὰ τὰ μεγάλα του δένδρα.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι θάχωμε σήμερα καλὴ ἡμέρα καὶ καλὸ κυνήγι, εἶπεν ὁ Βερναδέφ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν βαρκάρην· ὁ καιρὸς εἶνε κατὰλληλος γιὰ ἀγρίμια· αὐτὴ τοὐλάχιστον ἡ ἀνυπομονησία τῶν σκυλιῶν μετὰ κáμνει νὰ πιστέψω....

— Μπορεῖ! ἀπήντησεν ὁ βαρκάρης· μὲ δὲν φοβεῖσαι μήπως ἀπαντήσεις καμμια πεινασμένη ἀρκούδα;

— Ἀρκούδα; εἶπεν ὁ Βερναδέφ γελῶν ἀγαπητέ μου Κωσταντή, μὴ με φοβίξης· ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια ποῦ κυνηγῶ τώρα εἰς τὴν Νικομηδείαν ἄλλο δὲν ἀπήνησα παρὰ ἀρκούδαις φοδισμέναις, πολὺ ἡμεραις καὶ ποτὲ δὲν μοῦ ἐπράξηνσαν φόβο. Δὲν εἶμαστε, ἀδελφέ, εἰς τὴν Ῥωσσίαν ὅπου εἶνε ἀλήθεια νὰ φοβῆται κανεὶς τῆς ἀρκούδας.

— Δὲν εἰσεύρω ἂν ἡ ἀρκούδαίς τῆς Τουρκίας εἶνε καλλίτερα ἀνακαυμέναις ἀπὸ τὰς Ῥούσσαις, ἀπήνησεν ὁ Κωσταντής· ἐκεῖνο ἔμοις ποῦ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ εἶνε, ὅτι ἐγὼ, καὶ διὰ τούρκικαις λίραις νὰ μοῦ διναν, δὲν ἐπῆγγαινα ἐκεῖ εἰς τὸ ἀντικρυνὸ μέρος.

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἡ βάρκα ἤραξε πλησίον εἰς μίαν ξυλινὴν ἀποβάθραν. Ὁ Κωσταντής ἔδεσεν ἐκεῖ τὴν βάρκαν του καὶ ὁ κυνηγὸς ἀπεδιβάσθη μετὰ τοὺς σκύλους του.

— Καὶ τί ὥρα θέλετε νὰ ἔλθω νὰ σὰς ξαναπάρω, κύριε Βερναδέφ; ἠρώτησεν ὁ Κωσταντής.

— Ἀπόψε ἑστὰς πέντε ὅπως πάντα.

— Ἄν δὲν ἀπαντήσης ἀρκούδαίς ρούσσαις, ἐμουρμούρισεν ὁ Κωσταντής.

— Ὅ, πάψης πλέον τῆς μουρμούρας σου, γρουσουζή; εἶπεν ὁ Βερναδέφ καὶ ἀπεμκρύνθη μετὰ γρηγοράδα.

Ὁ Σαδῆ, ὅπως πάντοτε, ὤρμησεν ἐμπρὸς πηδῶν τὰ χονδράκια καὶ μὴ σταματῶν εἰ μὴ διὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι οἱ σύντροφοί του ἤρχοντο μαζί του.

Ὁ Πασσᾶς ἐπεριπατοῦσε μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ὁ δὲ Φιστίκ καὶ ὁ Γκιουζέλ ἐπῆδουσαν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὡς νὰ ἔκαμναν γυμνάσια.

Οἱ δρόμοι ἐν τοσούτῳ ἐγίνοντο ἄσθεντα στενότεροι ὅσον ἐμδαταν εἰς τὸ δάσος· ἡ θροσσία εἶχεν ἀποκρυσταλλωθῆ ἐπάνω εἰς τὰ πετράδια τοῦ δρόμου, τὰ ὅποια ἔλαμπον ὡσάν ἀδάμαντες ἐντὸς τὰ ἐφώτιζε μετὰ τὰς πρῶτας ἀκτίνιας του ὁ ἥλιος.

Τὸ δάσος ἀπλόνετο τριγύρω του βαθύ καὶ πυκνόν.

— Τί εὐμορφίαν ποῦ ἔχει ἡ φύσις! ἐσυλλογίζετο ὁ Βερναδέφ ἐντὸς ἐβάδιζεν ἐπὶ τοῦ βραχώδους δρόμου. Πόσα ὠραῖα πράγματα καταμαγεύουν τοὺς σφηκλμούς μας καὶ πόσον πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμεν διὰ ταῦτα τὸν Θεὸν ὁ ὅποιος τὰ ἔκαμε. Τί ποικιλία ἀνθέων μετὰ τόσον πολλὰς εὐωδίας, πόσα ἔντομα βομβοῦν καὶ ψάλλουν!

Ἐβάδιζε μετὰ τὸ ὄπλον ἐπ' ὤμου κατασκοπεύων τὰς κινήσεις τῶν σκύλων του, οἱ ὅποιοι συνήθως τὸν εἰδοποιούσαν ὅτι ὑπῆρχε κυνήγι.

Πρὸ μιᾶς ὥρας ὁ Βερναδέφ εἶχεν ἐμῆ εἰς τὸ δάσος καὶ δὲν εἶχεν ἀκόμη εὐρεῖ παρ' ἐν μικρὸν λαγουδάκι τὸ ὅποιον ἔφυγε καταφοδισμένον, ὅτε ἔξαρνα ἤκουσε τὸν Σαδῆ νὰ γαυγίξῃ.

Ἐσταμάτησεν. Οἱ τρεῖς ἄλλοι σκύλοι ἐσῆμωσαν τὰ αὐτιά των. Οἱ κυνηγετικοὶ σκύλοι γαυγίζον· μόνον ὅταν ἀνακαλύφουν κανέν ἐπίφοδον ζῶον καμμιαν ἀρκτον, ἢ κανένα λύκον, ἢ ἀγρίοχορον· φαίνεται λοιπόν, ὅτι ὁ Σαδῆ ἀνεκάλυψε κανέν τοιοῦτο ζῶον.

Ὁ Βερναδέφ ὤψωσε μηχανικῶς τὸν λύκον τοῦ ὄπλου του. Ὁ Σαδῆ εἰσώπησεν. Ἐξανάρχησε τὸν δρόμον του καὶ ἔφθασε μετ' ὀλίγον εἰς ἓν μέρος κατὰκρυτον ἀπὸ ὑψηλοτάτους πλατάνους. Ὁ Σαδῆ ἐπῆδα ἐκεῖ πλησίον εἰς τὴν ῥίζαν ἐνὸς δένδρου ἐντὸς συγχρόνως ἐγαύγιζεν.

Ὁ Πασσᾶς, ὁ Φιστίκ καὶ ὁ Γκιουζέλ ὤρμησαν πλησίον του καὶ σηκώσαντες τὴν κεφαλὴν ἤρχισαν νὰ γαυγίζον καὶ αὐτοί. Ὁ κυνηγὸς ἐτοιμάζετο νὰ βάλῃ πάλιν τὸ ὄπλον του εἰς τὸν ὤμον νομίζων ὅτι θὰ ἔχη νὰ κáμει μετὰ κανέν σαρκοφάγον πουλί, ὅτε παρατηρεῖ ἐπάνω εἰς ἓν δένδρον σκαρφαλωμένην μίαν ἀρκούδαν μαυριδερήν, ἣ ὅποια ἐφοβέριζε μετὰ τὰ ἄσπρα τῆς τὰ δόντια τοὺς τέσσαρας γενναίους σκύλους του.

— Ὡ! Ὡ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βερναδέφ βλέπω ὅτι ὁ Κωσταντής δὲν εἶχεν ἄδικον· νὰ μὴ ἀρκούδα ὅπου ἔρχεται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὰ Οὐράλια.

Ἡ ἀρκούδα αἶμα παρετήρησε τὸν κυνηγὸν ἐξηγγρωθῆ περισσότερο ἤρχισε νὰ μουγκρίζῃ τόσο δυνατὰ, ὥστε ὀλόκληρον τὸ δάσος ἐβόυζε.

— Φαίνεται νὰ μὴν εἶνε μόνη, ἐσκέφθη ὁ Βερναδέφ· κακὰ τὴν ἔχομε.

Ἐντὸς δὲ οἱ σκύλοι ἐγαύγιζαν πηδῶντες τριγύρω εἰς

τὸ δένδρον, ὁ Βερναδέφ εἴχεται νὰ βάλῃ καὶ ἄλλας σφαίρας μέσα εἰς τὸ ὄπλον του. Ἄλλ' εἶδε μετὰ φρίκης ὅτι τοῦ ἔλειπεν ἡ κυνηγετικὴ του ζώνη. χωρὶς ἄλλο θὰ τοῦ εἶχε πέσει μέσα εἰς τὴν βάρκαν χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ.

Καὶ τί εἰμποροῦσε νὰ κάμῃ μὲ μόνας τὰς δύο κάννας τοῦ ὄπλου του, χωρὶς καμμίαν ἄλλην βοήθειαν ἀπέναντι τῶν φοβερῶν ἐχθρῶν, μίας ἐξαργυρωμένης ἀρκουδας ἢ ὅποια ἐφώναζε καὶ τὰς συντρόφους τῆς; Νὰ θυσιάσῃ τοὺς σκύλους του; Ὁ Βερναδέφ δὲν ἠμποροῦσεν οὔτε νὰ σκεφθῇ αὐτὸ χωρὶς νὰ πονέσῃ ἢ καρδίαν του. Καὶ ἦτο δυνατόν νὰ δώσῃ τοὺς φίλους του, τοὺς συντρόφους του ὡς τροφήν εἰς τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα θηρία; Νὰ φύγῃ θὰ ἦτο φρονιμότερον καὶ ἤρχιζε νὰ σφυρίξῃ εἰς τὰ σκυλιά του καὶ νὰ ἐτοιμάζηται νὰ ἀναχωρήσῃ, ὅτε εἶδεν ἕξαφνα νὰ ἔρχεται ἀργὰ ἀργὰ μίαν ἄλλη ἀρκουδα, συνοδευομένη ἀπὸ δύο ἄλλα ἀρκουδάκια, ἢ ὅποια ἔκοψε τὸν δρόμον τοῦ Βερναδέφ.

Ἡ στιγμὴ ἦτο κρίσιμος ὁ κυνηγὸς μας ἐν τούτοις δὲν ἔλασε τὴν ἀπάθειάν του. Πλησιάζοντας ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο εἰς τὸ δένδρον, ἐσκόπευσε τὴν ἀρκουδαν εἰς τὴν καρδίαν καὶ ἀδεύασε κατ' αὐτῆς καὶ τὰς δύο κάννας τοῦ ὄπλου του. Τὸ θηρίον ἐπληγῆθη θανασίμως καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς ἀμέσως ὠρμησάν κατ' αὐτοῦ οἱ σκύλοι διὰ νὰ τὸ ἀποτελειώσουν. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ἔτρεχεν ἡ ἄλλη ἀρκουδα ἀγρία, φοβερά, ὅπως ἐκδικηθῆ τὸν θάνατον τῆς συντρόφου τῆς.

Ὁ Βερναδέφ ἦτο εἰς μεγάλον κίνδυνον. Εἶδεν ὅτι ἄλλη σωτηρία δὲν τοῦ ἔμενε παρά νὰ ἀνέβῃ ἐπάνω εἰς μίαν βαλκανιδιὰν ὑψηλὴν καὶ φουντωτὴν καὶ κατέφυγεν εἰς αὐτήν. Οἱ σκύλοι εἶχον ἀφανισθῆ ὡς διὰ μαγείας ἀπ' ἐμπρὸς του ὅμα εἶδον τὴν ἀρκουδα μὲ τὰ ἀρκουδάκια τῆς, τὰ ὅποια ἤρχισαν εὐθύς νὰ γλείφου τὰς πληγὰς τῆς σκοτωμένης ἀρκουδας.

Τὸ ὄπλον, τὸ καπέλλον, ἢ τὰ πάντα καὶ ὁ σάκος τοῦ Βερναδέφ ἔπεσαν χάμω εἰς τὴν γῆν. Ἡ ἀρκουδα ὠρμησεν εὐθύς ἐπάνω εἰς αὐτὰ καὶ τὰ ἔκαμε χίλια κομάτια· ἔπειτα τοποθετηθεῖσα ὡς σκοπὸς κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον μαζί μὲ τὰ μικρὰ τῆς παρεμόνευε τὸν Βερναδέφ.

Καὶ ἦτο ἀληθινὰ ἀρκετὰ τραγικὴ ἢ σκηνὴ τῆς ὁποίας ἦτο ἤρωσ ὁ δυστυχὴς κυνηγός. Εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀρκουδας ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον ἦτο τώρα αὐτός, καὶ ἦτο μόνος, ἀπηλπικισμένος, χωρὶς καμμίαν βοήθειαν, ἐνῶ ἀπὸ κάτω ἡ ἀρκουδα κάθη στιγμὴν τὸν ἐφοβέριζεν ὅτι θ' ἀνέβῃ εἰς ἐκεῖ ἐπάνω νὰ τὸν κατασπαράξῃ.

Καὶ τὰ σκυλιά τί εἶχον ἀπογεῖναι; θὰ εἶχον σκοτωθῆ χωρὶς ἄλλο καὶ θὰ εἶχον καταφαγωθῆ τὰ καύμενα ἀπὸ τὰς ἀρκουδας ὅπου ἐτριγυρίζον ἐκεῖ γύρω. κρῖμα τοὺς καλοὺς του φίλους. Ὁ Βερ-

ναδέφ δὲν θὰ τοὺς ἐξανάβλεπε πλέον. καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐδάκρυζαν ἐνῶ τὸ ἐσουλλογίζετο τοῦτο. Ἐσκέπτετο ὀλιγότερον τὸν θάνατον ὁ ὅποιος τὸν ἐπερίμενε παρά τοὺς πιστοὺς του συντρόφους.

Τρέμων ἀπὸ τὴν ψύχραν καὶ υπερβολικὰ πεινασμένος, ὁ Βερναδέφ ἔμεινε μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν εἰς τὴν θέσιν του ἐκεῖνην περιμένων νὰ τοῦ ἔλθῃ καμμία βοήθεια, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐφάνετο.

Τὴν νύκτα ἤβησε τὸ μαρτύριον τοῦ δυστυχούς κυνηγοῦ.

Ἐσκέπτετο μετὰ πόνου ὅτι κανεὶς δὲν ἀνησυχῶσε δι' αὐτὸν εἰς τὴν Νικομήδειαν, διότι ἦσαν συνειθισμένοι μὲ τὰς συχνὰς του ἀπουσίας καὶ δὲν ἤβηλον παρατηρήσει τὴν ἀπουσίαν του παρά μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Ἄλλ' ἠμποροῦσε νὰ μείνῃ ὄλον αὐτὸν τὸν καιρὸν ἐκεῖ καρφωμένος εἰς τὸ δένδρον ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου οἱ κλάδοι ἐλύγισον ὑπὸ τὸ βάρος του; Ἡ φοβερὰ ἀρκουδα δὲν ἄφινε καθόλου τὴν θέσιν τῆς καὶ ἐπερίμενε μὲ ψυχρότητα τὸ θῆμά τῆς τὸ ὅποιον ὁ κόπος καὶ ἡ ἀπελπισίη θὰ ἔριπταν εἰς τὰ νύχια τῆς. Καὶ τότε ὁ Βερναδέφ διὰ πρῶτην φορὴν ἐσκέφθη πόσους κινδύνους ἔχει τὸ κυνήγιον εἰς τὰ δάση τῆς Ἀσίας καὶ εἶδε πόσον ὀλίγως ἐλπίδας εἶχε νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του.

— Νὰ ἀποθάνω εἰς μίαν μάχην, μέσα εἰς τὴν φωτιὰ τοῦ πολέμου καὶ γεμάτος ἀπὸ τιμᾶς καὶ δόξης, τὸ ἐνοῶ, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του. Ῥυψκινδυνεύει κανεὶς τὴν ζωὴν του, ὅρμῃ ἀφοδὰ μέσα εἰς τὰς σφαίρας τῶν ἐχθρῶν διὰ τὴν Πατρίδα. . . . Ἄλλὰ νὰ πέσω εἰς τὰ νύχια μιάς ἀρκουδας ἢ ὅποια ἀκοιτῆ ἀπὸ τὸ πρῶτὰ τὰ δόντια τῆς εἰς τὸ κοντάκι μου ὄπλου μου, νὰ κατασπαραχθῶ σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὸ φοβερὸ τῆς στόμα καὶ τὰ μυτερὰ τῆς νύχια διὰ νὰ χρησιμεύσω ὡς τροφή εἰς τὰ μικρὰ τῆς, εἶνε πολλὸ σκληρόν! Θεέ μου, βοήθησέ με, ὁδήγησε τοὺς φίλους μου εἰς τὸ μέρος τοῦτο, μὴ μὲ ἀφήσῃς εἰς τὴν κακὴν μου τύχην!

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤκουε τὰ μικρὰ ἀρκουδάκια νὰ μουγκρίζουν ἀπὸ τὴν ἀνυπομονήσιν των ὅπου τὸσον ἀργύσει τὸ λαμπρὸν φαγητὸν τὸ ὅποῖον ἐπερίμεναν.

Πόσας ὥρας ὁ Βερναδέφ ἔμεινε εἰς τὴν φοβερὰν ταύτην θέσιν; Ὅστε αὐτὸς εἴξευρε. Τὰ αὐτὰ του ἐβόυζαν, αἱ χεῖρές του ἔτρεμαν σπασμωδικῶς. Ἐρχαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς αἰσθήσεις του. Ἀκόμη ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ τὸ σῶμά του ἔμελλε νὰ γείνη τροφή τῶν θηρίων.

Καὶ ἔκαμε μὲ τὸν νοῦν τοῦ ὁ Βερναδέφ τὴν τελευταίαν του προσευχὴν πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸν ὅποιον ἀφίερονε τὴν ψυχὴν του· ἀλλ' ἕξαφνα τοῦ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε γαυγίσματα σκυλῶν, τῶν σκυλῶν του μάλιστα, τοῦ Σαδῆγ, τοῦ Πασσᾶ, τοῦ Φιστικ καὶ τοῦ Γκιουζέλ. Μήπως ἦτο ζῆντρον, μήπως ἦτο ἀπάτη;

Ἦνοιζε τὰ ἀποκαμωμένα του μάτια καὶ τοῦ ἐφάνη ὅτι βλέπει μακρὰν, ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ βάθος τῆς πεδιάδος, μίαν λάμπην κοκκινωπὴν ἢ ὅποια ἐγίνετο ὀλογνὲν μεγαλειτέρα. Ἦτο ἴσως ἡ αὐγὴ, καὶ ἤρχετο κόκκινη κόκκινη καὶ χαρωπὴ διὰ νὰ φωτίσῃ τὸν θλιβερόν του θάνατον Ἄλλ' ὄχι δὲν ἦτο ἀπάτη, δὲν ἐγελάσθησαν αἱ ναρκωμένοι του αἰσθήσεις· τὰ γαυγίσματα ἐπλησίασαν μαζί μὲ τὸ φῶς, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ γαυγίσματα ἢ ἀρκουδα ἀπαντοῦσε ἀνησυχος καὶ ὄλον μὲ μουγκρητὰ, ἐνῶ ἐφώναζε τὰ μικρὰ τῆς πλησίον τῆς. Συνειθισμένος νὰ βλέπῃ εἰς τὸ σκότος ὁ Βερναδέφ εἶδεν ὅτι ἡ ἀρκουδα ἐλάμβανε προφυλακτικὴν θέσιν· ἡ καρδίαν τοῦ ἀτυχοῦς ἤρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ καὶ τοῦ ἦλθαν πάλιν αἱ δυνάμεις του μὲ τὴν ἐλπίδα, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι τοῦ ἤρχετο βοήθεια.

Ἐξαφνα ζωορὸν φῶς ἐφώτισεν ἐμπρὸς τὸν δρόμον, ὁ ὅποιος ἐγέμισε μετ' ὀλίγον ἀπὸ πολλοὺς χωρικούς ὠπλιμένους καὶ κρατοῦντας δαυλοῦς. Ἐτρεχαν δὲ ἐμπρὸς τέσσαρες σκύλοι τοὺς ὁποίους μετὰ χαρᾶς ὁ Βερναδέφ ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦσαν οἱ ἰδικοὶ του.

Ὁ Σαδῆγ ὠρμησὲ πρῶτος πρὸς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου, ὅπου ἦτο ὁ κύριός του, καταδιώκων τὴν ἀρκουδαν, ἢ ὅποια μὲ ἄγρια καὶ φοβερὰ βλέμματα ἐκύτταξεν ὄλους τοὺς ἐχθρούς τῆς.

Εἰς τοὺρκος ἤρχετο ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς χωρικούς· ἦτο ὁ πασσᾶς τῆς Νικομηδείας, φίλος στενός τοῦ Βερναδέφ.

— Τὸν καυμένον θὰ τὸν ἔφαγεν ἡ ἀρκουδα, εἶπε συγκεκριμένος, νὰ τὸ κατέλο του καὶ ἡ σάαντα καταφεροχισμένα καὶ τὸ τουφέκι του σπασμένο. Ἐμπρὸς λοιπὸν ἄς σκοτώσωμε τὸ καταραμένο αὐτὸ θηρίον, ἄς ἐκδικηθῶμε τὸν θάνατον τοῦ καλοῦ μας φίλου!

Οἱ χωρικοὶ ἀμέσως ἐσκόπευσαν καὶ ἐσκότωσαν τὴν ἀρκουδαν καὶ τὰ μικρὰ τῆς.

Μετ' ὀλίγον ὅτε ὁ κανὼν τῶν ὄπλων διελύθη, ὁ πασσᾶς βλέπων ὅτι οἱ τέσσαρες σκύλοι ἐπήδων κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον γαυγίζοντας, ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν του καὶ παρετήρησε τὸν Βερναδέφ νεκρὸν σχεδὸν ἀπὸ τὸ φύγος καὶ μὴ ἔχοντὰ δύνανμιν νὰ ἀμείλῃ τὸσον ἢ συγκινήσις τὸν εἶχε παραλῶσει.

— Αἱ! ζῆς ἀκόμη, ἀγαπητὲ Βερναδέφ; ἐφώναξεν ὁ πασσᾶς. Γρήγορα καταβιάζετέ τον κάτω καὶ δώσατέ του βοήθειαν.

Καὶ ἦτο καιρός. Ὅτε οἱ χωρικοὶ ἀνέβησαν εἰς τὴν βαλκανιδιὰν ὁ Βασιλεὺς Βερναδέφ ἐλειποθύμει. Ἡ αἰφνιδία χαρὰ τὴν ὅποιαν ἠσθάνθη μετὰ τὸσον ἀγωνίαν τὸν εἶχε καταβάλει τὸν δυστυχῆ.

Τοῦ ἔδωκαν ἀμέσως τὰς πρῶτας βοηθείας· ὁ Πασσᾶς τὴν ἐσκόπευσε μὲ ἐν ζεστόν σπέκασμα ἀπὸ δερμα πρῶτου, ἔριψαν μέσα εἰς τὸ στόμα του ὀλίγας σταγόνας βουμπιου καὶ ἀφῶ τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς ἐν κρεβάτι, τὸ ὅποιον κατεσκευάσαν θέσαντες τὰ ὄπλα των σταυρειδῶς, τὸν ἔφεραν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς Νικομηδειαν, τὸν συνοδευον δὲ οἱ πιστοὶ του σκύλοι,

οἱ ὅποιοι ὄλονεν ἐγαύγιζον διὰ νὰ ἐπανηρέουν εἰς τὴν ζωὴν τὸν ἀγαπητὸν τους κύριον.

Ὁ Βερναδέφ ἤρχισε νὰ ἔρχεται εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἔπιεν ἐν ποτήριον οἴνου, ἔφαγεν ὀλίγον φωμί, ἔφαγε τὴν χεῖρα τῶν σωτήρων του, ἔχαίθευσε τοὺς σκύλους του καὶ ἤκουσε πῶς ἐσώθη. Ὁ πασσᾶς, ὁ ὅποιος ἦτο ὁ περισσότερο πεπαιδευμένος ἀπὸ ὄλους τοὺς ἄλλους, καὶ ἡγάπα, καθὼς ὄλοι εἰ Ἀνατολίται, νὰ διηγήται ἱστορίας, τοῦ παρήσθη πῶς τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἀφῶ ἐγευμάτισε εἶδε τὸν Σαδῆγ ἕξαφνα εἰς τὸ σπῆτι τοῦ γεμάτον ἀπὸ ἀφροῦς καὶ αἵματα καὶ σκόνη. Ὁ Φιστικ εἶχεν ὑπάγει τὴν ἰδίαν ὄραν εἰς τοῦ προξένου. Ὁ Πασσᾶς εἰς τοῦ ἐπισκόπου καὶ ὁ Γκιουζέλ εἰς τοῦ μολλᾶ. Ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῆ ἐμφάνισις τῶν σκύλων διήγειρε τὰς ὑποφίας τῶν γεναίων φίλων τοῦ Βερναδέφ, οἱ ὅποιοι ἀφῶ ἐβεβαιώθησαν ὅτι δὲν εἶχον ἐπιστρέψαι, ἔτρεξαν νὰ ἐρωτήσουν τὴν βροκάρη τὸν Κωσταντή. Ὁ Κωσταντῆς ἀπεκρίθη μὲ ἀπάθειαν ὅτι ὁ κυνηγὸς θὰ συνήντησε καμμία ἀρκουδα ἀφῶ δὲν ἦλθε κατὰ τὴν συνθήειάν του νὰ ζητήσῃ τὴν βάρκαν του εἰς τὰς πέντε.

Οἱ σκύλοι μόλις ἤγγισαν τὴν τροφὴν ὅπου τοὺς ἔδωσαν ἐτριγυρίζοντες γύρω εἰς τοὺς φίλους τοῦ κυρίου των ὅσαν νὰ ἐζήτησιν φανερὰ βοήθειαν. Τότε ὁ πασσᾶς συνήθροισε μερικοὺς στρατιώτας καὶ μερικοὺς χωρικούς, τοὺς ἔδωκεν ὄπλα καὶ δαυλοῦς, διότι ἤρχιζε νὰ νυκτόνη, καὶ ὀδηγούμενος ἀπὸ τοὺς ἀνυπομόνους σκύλους ἐπράθηξε πρὸς τὸ δάσος.

— Ἄν δὲν ἤρχοντὸ τὰ σκυλιά σου δὲν θὰ σὲ σώζαμε! εἶπεν ὁ πασσᾶς τελειώνων τὴν διήγησιν του, ἐνῶ συγκεκριμένος ἔτριγγε τὴν χεῖρα τοῦ Βερναδέφ.

Ὁ Σαδῆγ, ὁ Πασσᾶς, ὁ Φιστικ καὶ ὁ Γκιουζέλ ἐνόησαν ἀρᾶ γε ποτὲ πῶς ἐγύνωσαν ἐκρύπτεται εἰς τὰ χάδια ὅπου τοὺς ἔκαμνον ὁ κύριός των; Εἶχον πράξει τὸ καθήκον των καὶ ἦσαν κατευχαριστημένοι. Πόσοι ἄνθρωποι δυστυχῶς ἔχουν ὀλιγότερον νοῦν καὶ ὀλιγότερον αἰσθημα ἀπὸ τὰ πιστὰ ἐκεῖνα ζῶα!

Τὸ ἕκτατον τοῦτο γεγονός ἔκαμε μὲγάλον κρότον εἰς τὴν Νικομηδειαν. Ὅκτω δὲ ἡμέρας κατόπιν ἔκαμε λόγον δι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐφημερίς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἢ ὅποια ὅμως τόσῳ εἶχε μεγαλοποιήσῃ τὰ πράγματα ὡστε ὀλίγα τὰ ἐπίστευσαν.

Ὁ Βερναδέφ ἔκτοτε δὲν ἐπήγαινε τόσον συχνὰ εἰς τὸ δάσος νὰ κυνηγῇ. Ὅταν ὅμως ἐπήγαινε ἐπαίρει μαζί του καὶ μερικοὺς γεναίους χωρικούς, ἀκουσὰς τὰς παρακλήσεις πολλῶν του φίλων, οἱ ὅποιοι εὗρισκαν πολλὴ τολμηρὸν τὸ νὰ πηγαίνῃ μόνος του εἰς τὸ δάσος ἐκεῖνο. Πάντοτε ὅμως ἀποφεύγει τὸ μέρος αὐτὸ ὅπου εἶχε περάσει τόσας φρικώδεις ὥρας.

[Κατὰ τὸ γαλλικόν]

ΣΑΦΩ ΔΗΛΑΔΗ

ΣΚΟΥΠΙΣΕ ΤΗΝ ΜΥΤΗ ΜΟΥ, ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ

Ο Κωστάκης είνε πολύ καλό παιδάκι, ἀκούει ὅ,τι τοῦ λέγουν οἱ μεγαλείτεροί του, φέρεται μὲ καλὸν τρόπον εἰς ἄλους, καὶ δὲν εἶνε καθόλου λαίμαργος.

Ἐνα σφάλμα ἔχει μονάχα: εἶνε πολὺ φοβητάρης καὶ δὲν θέλει νὰ τοῦ σκουπίζου τὴν μύτη του, διότι τάχα φοβείται μήπως τοῦ γδάρου τὴν μύτην.

Ὁ Κωστάκης δὲν εἰξεύρει ἀκόμη ὅτι ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα προτερήματα ἐνὸς παιδιοῦ εἶνε ἡ καθαριότης καὶ ὅτι διὰ νὰ εἶνε κανεὶς καθαρὸς πρέπει νὰ ὑποφέρει κάποτε καὶ λιγάκι.

Καὶ ὅμως ἡ ἀδελφή του Ἀνθούλα εἰξεύρω καλά πὼς δὲν τοῦ γδαίρει διόλου τὴν μύτην τοῦ ὅταν τὴν σκουπίζη, διότι εἶνε πολὺ προσεκτικὴ, καὶ πολὺ καλὴ ἀδελφούλα.

Ἀλλὰ τοῦ Κωστάκη δὲν τοῦ ἀρέσει αὐτὴ ἡ δουλειά: καὶ εἰξεύρετε τί ἔπαθε μίαν ἡμέραν;

Μία κυρία ἦλθε νὰ ἰδῆ τὴν μητέρα του: ἐφίλησε τὴν Ἀνθούλαν καὶ ἅμα ἐπλησίασε καὶ ὁ Κωστάκης διὰ νὰ τὸν φιλήσῃ καὶ αὐτὸν ἡ κυρία, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ πηγούνι, τὸν ἐκύτταξε, εἶδε ὅτι εἶχε λερὴ τὴν μύτην του καὶ εἶπε:

— Δὲν φιλῶ τὰ παιδιὰ πούνε βρώμικα.

Νὰ βλέπατε πὼς ἐντροπιάσθηκε ὁ Κωστάκης! Ἐγεῖνε κατακόκκινος καὶ ἔτρεξε γρήγορα κ' ἐκρύφθηκε.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Κωστάκης, ὅταν νοιώθῃ ὅτι ἡ μυτίτσα του θέλει σκούπισμα, πηγαίνει κ' εὐρίσκει τὴν Ἀνθούλα καὶ τῆς λέγει:

— Σκούπισέ μου τὴν μύτη μου, Ἀνθούλα.

Καὶ ἀντὶ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ, ὅπως πρῶτα, τῆς λέγει μὲ εὐγένειαν:

— Εὐχαριστῶ, Ἀνθούλα!

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἡ κυρία θὰ ἔλθῃ πάλιν νὰ ἰδῆ τὴν μητέρα του: νὰ εἰσθε βέβαιοι πὼς τώρα θὰ τὸν φιλήσῃ καλά καλά, ἀφοῦ θὰ ἰδῆ πόσο καθαρὸν εἶνε τὸ προσωπάκι του καὶ ἡ μυτίτσα του.

Ο ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 108]

Ἦτο ὅμως μεγαλοπρεπὲς καὶ τρομερὸν συγχρόνως, νὰ βλέπῃς τὰ θεόρατα ἐκεῖνα κύματα νὰ σηκώνονται εἰς ἀνέλπιστον ὕψος καὶ ἔπειτα νὰ σπάνουν ἀφρισμένα.

Τὰ κύματα ἦσαν θεόρατα καὶ κάθε φοράν ὅπου ὁ Γενναῖος ὤρμοῦσεν ἐπάνω εἰς ἐν ἀπ' αὐτά, ἐσηκόνετο ὀλόκληρος ὡς ἄλογον τὸ ὅποιον σηκώνεται εἰς τὰ πόδια του, καὶ ἔπειτα ἐβυθίζετο εἰς βαθὺν λάκκον ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐνομιζόμεν ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἔβγῃ. Τὰ σχοινιά, τὰ ξύλα τοῦ πλοίου ἔτριζαν. Μεγάλα σύννεφα ἐσιέποζαν ἀπὸ παντοῦ τὸν οὐρανόν. Ἦρχισε νὰ φυσᾷ ἕνας τρομερὸς ἄνεμος, ὁ ὅποιος μᾶς ἠνάγκασε νὰ μαζέσωμε τούς δόλωνας (φλόκους) καὶ ν' ἀρῆσωμεν μόνον κἄτι μικρὰ πανιά.

Ἐγὼ ἔμεινα εἰς τὸ κατάστρωμα ἀπὸ τὴν στιγμήν ὅπου ἤρχισεν ἡ κακοκαιρία, καὶ ὁ Βερναῖς ἐφαίνετο ὡς νὰ εὐχαριστεῖτο ἀπὸ τὴν ἀταραξίαν μου καὶ ἀπὸ τὰς διαταγὰς τὰς ὁποίας ἔδιδε εἰς τοὺς ναύτας μὲ φωνὴν ποὺ δὲν ἔτρεμε διὰ νὰ μὴ τοὺς φοβίσω. Εἰς τὴν ὥραν τοῦ κινδύνου πρέπει νὰ νικῶμεν τὸν φόβον μὲ τὸ θάρρος καὶ πρὸ πάντων ὅταν διατάσσωμεν ἀνθρώπους, καὶ μὲ τὰς διαταγὰς μᾶς εἰμποροῦν νὰ σωθοῦν πολλοὶ ζωαί.

Ἡ νύκτα ἦτο πολὺ κακὴ. Εἴχαμεν σηκώσει ὅλα τὰ πανιά καὶ ἐτρέγαμεν με μεγάλην γρηγοράδα.

— Ἐπέσαμε σὲ ἀνεμοστρόβιλο, μοῦ εἶπε μὲ σιγαλήν φωνὴν ὁ Βερναῖς, ἐνῶ οἱ μισοὶ ναῦται εἶχαν ὑπάγει νὰ ξεκουραστοῦν.

— Ἀλήθεια, πλοίαρχε!

Δὲν ἐτολμοῦσα νὰ τοῦ εἰπῶ ὅτι καὶ ἐγὼ τὸ εἶχα ὑποτευθῆ.

— Καλέ μου Ἀνοϊτόκαρδε, εἶνε ἀλήθεια: ἀλλὰ ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος καὶ μὲ τὴν βοήθειάν του ἴσως τὸν περάσωμεν.

Εἰξεύρετε ἀπὸ τὴν Γεωγραφίαν σας τί εἶνε ἀνεμοστρόβιλος. Τὰ πλοῖα πρέπει ν' ἀπομακρύνονται ὅσον εἰμποροῦν ἀπὸ αὐτόν, διότι ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πέσῃ εἰς τὸ κέντρον του τὸ καταπίνει. Οἱ ἀνεμοστρόβιλοι διαρκοῦν δύο, τρεῖς ἡμέρας τὸ πολὺ, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἔλεγεν ὁ πλοίαρχος, εἰμπορούσαμεν νὰ ξεφύγωμεν ἀπ' αὐτόν. Ἀλλὰ τὸ κακὸν ἦτο ὅτι ὁ Γενναῖος δὲν ἦτο καινούργιος. Εἰμποροῦσε νὰ βασιτάξῃ ἐβδομήντα δύο ὥρας εἰς ἐκείνην τὴν τρικυμίαν;

Ἐπέρασα ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸ τιμόνι μουσχευμένος ἀπὸ τὰ κύματα. Εἰς τέτοιας στιγμὰς τὸ τιμόνι πρέπει νὰ τὸ κρατῇ πολὺ ἐπιδέξιος ναύτης, διότι ἕνα κλικὸν γύρισμα εἰμπορεῖ ν' ἀναποδογυρίσῃ τὸ πλοῖον.

Ἡ ἐκλόμβος ἡμέρα δὲν ἐφαίνετο διόλου καλ-

λίτερα. Ὁ οὐρανὸς ἦτο κατάμυρος: ὁ ἄνεμος ἐφυσούσε δυνατὰ. Δὲν εἰξεύρω πὼς, χωρὶς νὰ θέλω, ἐνθυμούμην τὸ πλοῖον τοῦ πάππου μου καὶ ἐσυλλογίζομην ὅτι δὲν εἶχεν ἄδικον ἢ μάμμη μου νὰ φοβῆται καὶ δι' ἐμέ.

Ὁ Βερναῖς καὶ ἐγὼ δὲν ὠμιλοῦσαμεν μόνον ὀλίγας λέξεις διὰ τὰς διαταγὰς ἐλέγαμεν, καὶ τίποτε περισσότερον. Ἀλλὰ ἡ θάλασσα ὠμιλοῦσε πολὺ δυνατώτερα ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ τὰ μουγκρητὰ τῆς ἐπινηγν τὴν φωνὴν μας.

Μίαν στιγμὴν κατέβηκα διὰ νὰ πῶ ἕνα ποτήρι ρακί. Ἐνας ναύτης μοῦ λέγει ὠχρὸς:

— Τὸ καρδί κάμνει νερά.

Αὐτὸ τὸ ὑποπευθόμενον ὅτι θὰ γείνη.

— Γρήγορα τὰς ἀντλίας! ἐφώνησεν ὁ Βερναῖς, γιὰτὶ ἐγαθῆκαμε.

Τὸ ἀμπάρι ἐγέμιζε νερά. Ἀρχίσαμε νὰ τραβοῦμε τὰ νερά μὲ ἐπιμονήν. Ἀλλὰ τὸ πλοῖον μας ἦτο τὸ ἐναντίον τοῦ πύθου τῶν Δαναῶν: ἐκεῖνι ἐπροσπαθοῦσαν νὰ γεμίσουν ἕνα τρυπημένον πύθον, ἡμεῖς ἀδειάζαμεν τὸ πλοῖον τὸ ὅποιον δὲν ἀδειάζε.

Ἄμα ἐδράσασθε (εἶχα τριάντα ἕξ ὥρας νὰ κλείσω μὰτι) ὁ πλοίαρχος μ' ἔστειλε νὰ κοιμηθῶ. Πρὶν νὰ πέσω εἰς τὴν κρεμαστὴν κλίνην μου εἶδα τὸ βαρόμετρον τὸ ὅποιον ὄλονεν κατέβηκε.

— Πολὺ ἀσχημα! ἐφεθύρισα.

Ἦμουν κοιμημένος ἀπὸ τὴν κόπρασιν καὶ τὴν ἀπῆλκιν, καὶ δι' αὐτὸ μὲ ὄλον τὸν θόρυβον ποὺ ἐκχυναν αἱ ἀντλίας ἀπεκοιμήθην. Μοῦ ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι ὁ ἄνεμος, αὐτὸς ὁ ἄνεμος ποὺ ἐφυσούσε μὲ τὴν δύναμιν, ἔπαισεν ὅλος διόλου, καὶ τὸ πλοῖον ἔτρεχε πρὸς τὰ ἔμπρὸς μὲ ὀρμήν.

Αὐτὰ ὄνειρευόμενον εἰς τὰς δύο ὥρας ὅπου ἐκοιμώμουν, ὅταν ἐνόησα νὰ μὲ κτυποῦν εἰς τὸν ὦμον.

— Ἀνοϊτόκαρδε!

Ἦνοιξα τὰ ὀμμάτια μου. Ἦτο ὁ πλοίαρχος Βερναῖς.

— Ἐλα γρήγορα ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα! μοῦ εἶπε βιαστικὰ.

Ἐσημώθην καὶ ἀνέβην εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ὅχι, δὲν εἶχα ἰδεῖ ὕπαιρον: ὁ ἄνεμος ὠλιγόστευτεν ἔξαφνα, καὶ ὁ ταλαίηνος Γενναῖος ἐγέμιζεν ὄλονεν ἀπὸ νερά: ὁ ἀνεμοστρόβιλος ἐστρεφογύριζε μὲ ὄλην τὴν δύναμιν καὶ τὸ πλοῖόν μας δὲν εἶχε πλέον δύναμιν νὰ ἀντισταθῇ. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπ' αὐτὴν τὴν γαλήνην ἐξέσπασε μιά φρικτὴ τρικυμία.

— Αἱ ἀντλίας δὲν προσθάουον πλεῖα νὰ βγάλουν τὰ νερά, εἶπεν ὁ πλοίαρχος: βλέπω ὅτι ἀρχίσαμε νὰ βουλιάζωμεν.

— Πρέπει να ελαφρύνωμε λοιπόν το καράβι εις την θάλασσα το κατάρτι και τας άγκυρας!

Με πελέκεις οι ναύται έκοψαν τα κατάρτια, και αι άγκυραι, αι άλλοι; όλαι έρριφθησαν εις την θάλασσαν. Ο Γενναίος έσηκώθη επάνω μίαν στιγμήν, αλλά μετ' όλιγον άφού τον έσκούντησαν άλλα κύματα, επλάγισαν εις το έν πλευρόν, ως φάλαινα που ψυχομαχεί.

Ο Βερνάς και έγω εκυτάχθημεν εις τα όμματα.

— Δεν μένει πλειά έλπίς, μου ειπε.

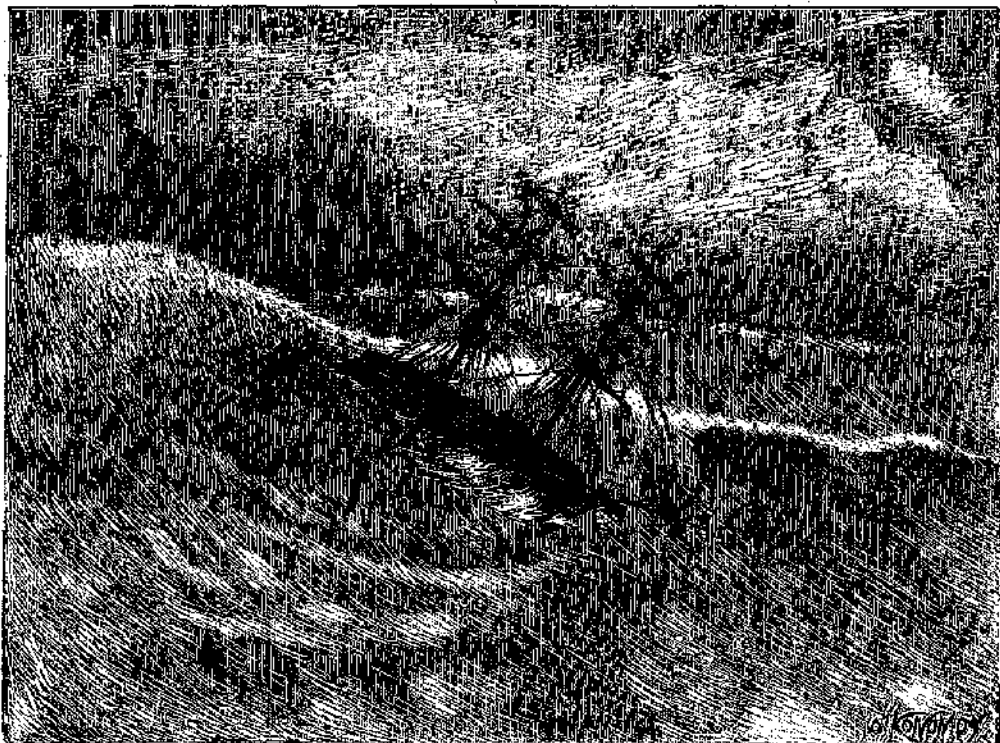
— Άς ριψώμε την μεγάλην βάρκα εις την θάλασσαν.

ένώ έγω με έν πήδημα ειμπορούσα να πηδήσω εις την λέμβον.

Ο Βερνάς έπεισθη εις τους λόγους μου. Τον έβόηθησα να καταβή και ήτοιμαζόμεν να καταβώ κ' έγω, όταν εξαίνα ήκουσα ένα ξηρόν ήχον. Η γούμενα με την όποιαν ήτο δεμένη ή λέμβος εις το πλοϊόν εκόπη, την λέμβον την επήραν μακριά τα κύματα και ούτε την είδα:

— Νικόλα! Νικόλα!

Η φωνή του πλοιάρχου έσβύσθη από τα μουγκρητά της τρικυμίας; έμεινα μόνος επάνω εις το πλοϊόν αφήμένος εις το έλεος του Θεού...

• ΕΠΕΣΑΜΕ ΣΕ ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΟ • (Ίδε σελ. 119)

Η μεγάλη λέμβος ήτο εις το μέσον του πλοϊού. Άλλος τρόπος να την ριψώμεν εις την θάλασσαν δεν ήτο παρά να κόψωμεν με πελέκεις το παραπέτον. Έδέσαμεν δύο ναύτας εις τους μπάγκους με τα κωπία, έδέσαμεν και την λέμβον με μίαν χονδρήν γούμεναν και την έσκουντήσαμεν εις την θάλασσαν. Οι δέκα πάντε ναύται του Γενναίου έμδημαν όπως όπως μέσα εις αυτήν. Ο πλοίαρχος Βερνάς ήθελε και καλά να καταβώ προτίτερα απ' αυτόν διότι ο πλοίαρχος πρέπει να άφίγη τελευταίος το πλοϊόν του εις τον κίνδυνον. Άλλά του είπα ότι επειδή ήτο γέρον δεν είμπορούσε να καταβή μόνος του εις την λέμβον

Ο Γενναίος έβούλιαζε... Έπήγαινε κάτω όλοένα. Εις μίαν στιγμήν απελπισίας είδα εμπρός μου ένα σανίδι, το άγκάλιασα σικτά και ώρμησα εις την θάλασσαν.

Από τα βάθη της καρδιάς μου απέχαιρέθησα την οικογένειάν μου.

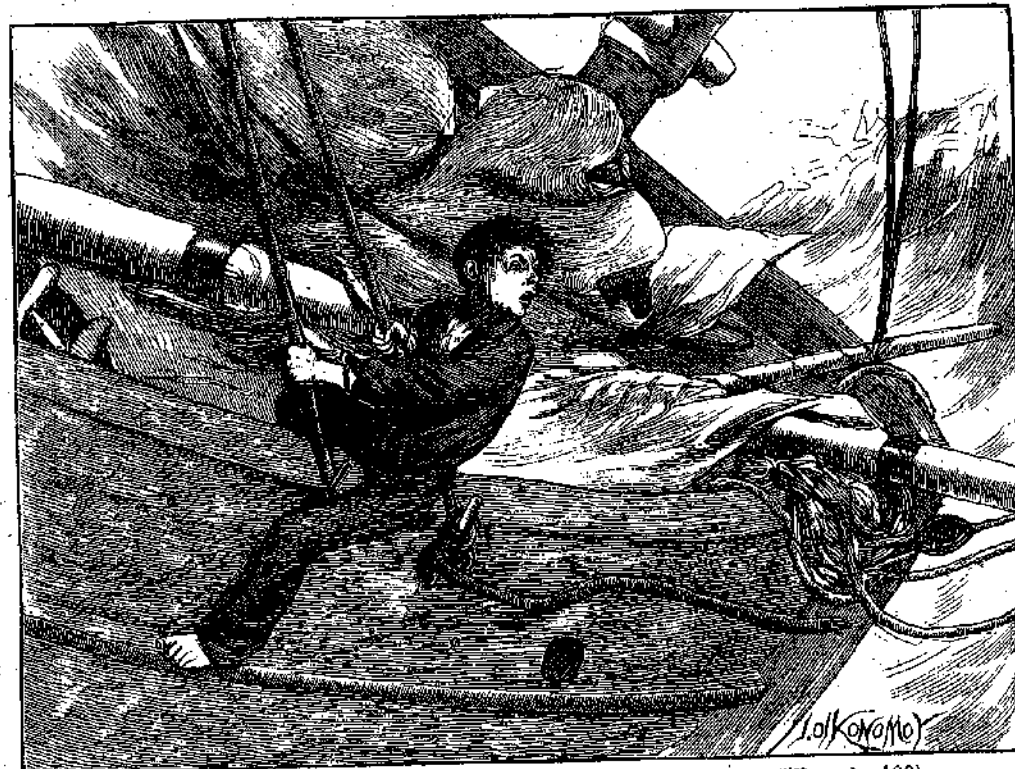
ΙΒ

Δεν είμπορώ να περιγράψω τας ώρας της άγωνίας, τας όποιας έπέρασα πλαγιασμένος ή άκουμδημένος επάνω εις το κομμάτι εκείνο του ξύλου, βρεγμένος,

αποκαμωμένος, ξερμος και καταμόνος, μέσα εις την άβυσσον της θάλασσης. Πόσον έλυπούμην τότε ότι δεν έρύλαξα τον όρκον τον όποιον είχα κάμει εις την μάμμην μου! Και άλλος από την οικογένειάν μας ήτο της τύχης να ταφή μέσα εις τα κύματα. Η καύμένη μου ή οικογένεια τί δάκρυα θα έχυνε δια τον θανάτον μου!

Έγω πλέον το είχα πάρει άπόφασιν. Ένωιωθα όλιγον κατ' όλιγον να πιάνονται τα κομμάτια μου, είψευρα ότι καμμία έλπίς δεν μου έμενε... Καμμία έλπίς; Άλλά ποίος έως εις την ύστερινήν του ώραν απελπίζεται όλως διόλου; Την στιγμήν όπου

λοιπόν της τύχης να με καταπή μια τόσο ήσυχη θάλασσα, ένώ έγλύτωσα από τα άγρια και θεάρατα εκείνα κύματα; "Όχι, δεν έπρεπε να αποθάνω κατ' αυτόν τον τρόπον; και όμως ήμουν τόσο αδύνατος, τόσο κουρασμένος ώστε ή πλέον παραμικρά κινήσι των κυμάτων θα μ' έκαμνε ν' απολύσω την σανίδα μου, τα δε αιμωδιασμένα μέλη δεν θα μ' έκρατούσαν πολλήν ώραν επάνω εις την επιφάνειαν της θάλασσης. Πριν πηδήσω από τον Γενναίον, την στιγμήν όπου εφορτώναμεν την μεγάλην λέμβον με τας τροφάς της όποιας είμπορούσαμεν να μαζεύσωμεν βιαστικά, έγέμισα με παξιμάδια τα θωλάκια μου, και

• Η ΓΟΥΜΕΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΗΤΟ ΔΕΜΝΗ Η ΛΕΜΒΟΣ ΕΚΟΨΗ • (Ίδε σελ. 120)

όλοι μας παραιτούν, μέσα εις την καρδιαν μένει ή έλπίς.

Η τρικυμία είχεν ήσυχάσει. Εις τας είκοσιτέσσαρας ώρας όπου ήμην εκεί επάνω εξηλωμένος ο σίσιον έφυγε μακριά. Τώρα ο ουρανός ήτο γαλανός, ή θάλασσα ήσυχη, και ελαφρόν αεράκι έφυσούσαν ώσαν να μη είχε συμβή τίποτε. Καλόμοιρε Γενναίε, αν έθατοούσες ακόμη είκοσι ώρας, όλαι θα έγλυτώναμεν, και οι ναύται και ο πλοίαρχος και το πλοϊόν.

Αυτός ο καλός καιρός μου έφαινετο ώσαν ειρωνία της τύχης. Ητο τάχχ άνάγκη να φωτίζη τόσον λαμπρός ήλιος τας ήμέρας του θανάτου μου; και ήτο

έκρέμασα εις τον λαιμό μου ένα πέταινο φλασάκι γεμάτο από ρακήν. Η ελαφρά αυτή τροφή, και πρό πάντων ή ρακή, ή όποις μου ήτο ως βάλαμον, μου έδωκαν δυνάμεις να παλεύσω με την τρικυμίαν. Άλλά τώρα όπου εξημέρωσεν ήσυχα εις τον ωκεανόν δεν είχα ούτε παξιμάδι, ούτε ρακήν πλέον, και ή πείνα θα μ' έδασάνιζε μετ' όλιγον, ώσαν να μη μου έφθαναν όσα υπέφερα...

Ένώ ήμην εξηλωμένος επάνω εις την σανίδα και εκύτταζα με άγωνίαν τον όρίζοντα, μου έφάνη ότι διέκρινα έν μαύρον σημάδι... Δίχως άλλο θα μ' έγέλοϋσαν τα κουρασμένα όμμάτια μου... και όμως

όσο το έβλεπα τόσο γίνετο μεγαλύτερον. Δύο ώρας αδιάκοπα είς αυτό είχα όλην μου την προσοχήν και έλησμονούσα το κρύον, την κούρασιν και την πείναν.

Εξέεύτε τί ήτο; "Ητο έν πλοϊον, και ήρχετα προς το μέρος μου... Έπειτα από όλίγας ώρας θα με έβλεπαν απ' αυτό και θα ήρχοντο να με πάρουν. "Η

"ΕΝΩ ΗΜΗΝ ΒΕΗΠΛΑΣΜΕΝΟΣ ΕΠΙΝΩ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΑΝΙΔΑ..." ("Ιδε σελ. 121)

Έτελος πάντων τα άποκαυωμένα όμμάτιά μου έκλεισθησαν όλίγον, αλλά τα ήνοιξα άμέσως από οόβον μήπως χαθή απ' έμπρός μου ή μόνη μου έλπίς. "Αλλά δέν έφυγε το μαύρον σημάδι, το έβλεπα καλλίτερα όσον έπλησίαζε. Έγονάτισα επάνω είς το σανίδι μου.

χαρά την όποιαν ήσθάνομην δέν εκφράζεται ήτο ώσαν τρέλλα.

[Έπειτα συνεχεία.]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(κατά το γαλλικόν της ΑΔΡΙΑΝΑΣ ΠΙΛΑΤΗ)

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥΦΕΚΙΑ

Η σημερινή ήμέρα είνε πολύ σπουδαία ήμέρα διά τον Γρηγόρην.

Σήμερον το πρωί, άμα έλάλησε το πρωτόν του λάλημα ο πετεινός, έφώνησεν είς όλην την γειτονίαν:

— "Ο Γρηγόρης είνε δέκα χρόνων.

Και άμέσως τα πουλιά ήρχισαν να κελαδοῦν και είπαν και αυτά:

— "Ο Γρηγόρης είνε δέκα χρόνων.

Ο Γρηγόρος, ο ένας σκύλος του κυνηγιού, έτρεξε και το είπεν είς τον Άσπρομάλλην, τον άλλον σκύλον του κυνηγιού, ο όποιος όμως το είξευρε.

Τα περιστέρια το έφώνησαν το ένα είς το άλλο. "Αλλά ο Γρηγόρης δέν έχει ανάγκην από τον πετεινόν, τα πουλιά, τους σκύλους και τα περιστέρια να του μάθουν ότι είνε δέκα χρόνων.

"Εξ μήνες τώρα, όλοένα συλλογίζεται την εύτυχισμένην αυτήν ήμέραν όπου θα κλείση τα έννεα και θα έμβη είς τα δέκα, διότι αυτήν την ήμέραν ο πατέρας του ύπεσχέθη να του δώση να ρίψη την πρώτη τουφεκία.

Ο πατέρας του Γρηγόρη, ο Φίλιππος, είνε δασοφύλαξ, και κατοικεί είς έν μικρόν σπιτάκι το όποιον είνε μέσα είς το δάσος.

Τι εύμορφα που είνε να έξυπνά κανείς πρωί μέσα 'ς αυτήν την πρασιναδα! να περνά τα άταλείωτα εκείνα μονοπάτια από την μίαν άκραν του δάσους έως την άλλην!

Τι εύμορφα που είνε να βλέπη κανείς από μακρούα τους λαγούς να τρέχουν ανάμεσα είς τα δένδρα με τ' αυτιά ταιτωμένα!

Τι διασκεδαστικόν που είνε τας νύκτας της ανοίξεως να βλέπη κανείς τα κουνέλια να πηδοῦν και να παίζουν τον κρυφτό.

"Όλα αυτά τα έχαιρετο ο Γρηγόρης' άλλ' ή μεγάλη του χαρά ήτο να τον παίρνη μαζί του ο πατέρας του είς το κυνήγι, να τρέχη γρηγορώτερα από τον Γρηγόρον, να εύρισκη το πουλί ή το αγρίμι που έσκότωσεν ο πατέρας, να το βάλη είς την τσάνταν του, και να το πηγαίνη με καμάρι είς την μητέρα του.

"Αλλά πότε τέλος πάντων ο Γρηγόρης θα της φέρη κυνήγι σκοτωμένο με τα ιδικά του χέρια;

"Ηλθεν ή ήμέρα όπου θα δοκιμάση να ρίψη την πρώτη τουφεκία.

Ο Γρηγόρης είξευρει και σημαδεύει πολύ καλά τοῦ το είπε ο ίδιος ο πατέρας του ο όποιος τον έγύ-

μνασε να ρίπη το βέλος και να το έμπήγη είς έν σημάδι. Το παιδί έγεινε πολύ επίδεξιον.

Ο Φίλιππος εκαιμάρωνε διά την προκοπήν του υιού του, και έβλεπε με εύχαριστήσιν να πλησίαζη ή ήμέρα όπου θα γείνη και το παιδί του, ώσαν αυτόν, ένας από τους καλλιτέρους κυνηγούς των μερών εκείνων.

Σήμερα δέ το πρωί με χαράν έδωκεν είς τον υιόν του μίαν μικράν καραμπίναν, την όποιαν είχεν από τον καιρόν της νεότητός του.

Τού την είχε χαρίσει ένας πλούσιος κτηματίας από τα τρυγύρω μέρη και ίδου διατί.

Ο υιός του κτηματίου δεκαπέντε έως δεκαέξ έτών παιδί, είχεν υπάγει είς το κυνήγιον και είχε πάρει και τον Φίλιππον, διά να του δεικνύη τον δρόμον, άλλ' αντί να κτυπήση ένα κουνέλι, εκτόπησε με έξ επτά σκάγια τον Φίλιππον είς την πτέρναν.

Το παιδίον έγέλασε διά το πράγμα το όποιον δέν ήτο και σπουδαίον. Έπερίπαξε μόνον κάμποσον τον ανεπίδεξιον κυνηγόν και με αυτό έπαρηγορήθη. Έν τούτοις ο πατέρας του παιδιου νομίζων ότι δέν απέζημιώθη άρκετά με αυτήν την άθωον εκδίκησιν ήθέλησε να του δώση μερικά χρήματα. Οι γονείς του παιδιου δέν έδέχθησαν χρήματα, άλλ' ο μικρός Φίλιππος έδέχθη με χαράν μίαν εύμορφην καραμπίναν, μικράν, και κατάλληλον δι' αυτόν με την όποιαν έκαμε πολλά κατορθώματα.

Με αυτήν λοιπόν την καραμπίναν, την όποιαν εύφλαξεν ο πατέρας του, θα κόμη ο Γρηγόρης την πρώτην δοκιμήν του. Την γνωρίζει πολύ καλά. Έως τώρα πολλές φορές έβοήθησε τον πατέρα του να την καθαρίση, και πολλές φορές ο πατέρας του του την αφήκε διά να μάθη να την μεταχειρίζεται και να σημαδεύη' αλλά ήτο πάντοτε άδεια, σήμεραν θ' είνε γεμάτη. Ο πατέρας, κρατών είς τας χείρας του το αγαπημένον όπλον έθγήκεν είς την αύλην και πλησίον του και ο Γρηγόρης. Ο Γρηγόρος και ο Άσπρομάλλης είνε εκεί' είδαν το τουφέκι και έχουν μεγάλην χαράν, και την φανερόνουν όπως είξευρον, ο Άσπρομάλλης με πηδημάτα και ο Γρηγόρος με θωπέιας και με φιλιά είς τα πόδια του Φίλιππου και του Γρηγόρη.

Διότι τα έξυπνα σκυλιά είνε πολύ καλοί βοηθοί διά το κυνήγι. "Αμχ ίδουν ένα τουφέκι άμέσως ο νοός των πάγει είς το κυνήγι, τ' αγαποῦν πολύ όσο θα το αγαπήση ήως μίαν ήμέραν ο Γρηγόρης.

— Αί, προσοχή, λέγουν με τον νούν των, ο μικρός αφέντης αρχίζει. Προσοχή 'ς έτοιμασθούμε να μαζέψουμε το κυνήγι που θα σκοτώση.

Αυτό το κυνήγι ο Φίλιππος το έχει διαλέξει από προτήτερα. Είνε κάμποσος καιρός τώρα όπου ή μητέρα του Γρηγόρη βλέπει ότι κάποιος κλέπτης έμδαίνει είς το μαγειρείον' όχι όλίγας φορές, την

σιγγιήν όπου έστρωνε το τραπέζι, ένα κομμάτι κρέας γίνετο άφαντόν. "Αλλότε έλειπεν άρκετόν γάλα ή κανέν κομμάτι τυρί. Αυτά όλα βέβαια δέν τάκαμε άλλος παρά ένας γάτος, ο όποιος εκείνας τας ήμέρας έπεριφέρτεο τριγύρω είς το σπίτι. "Αλλ' επί τέλους έβεβαιώθη ότι αυτός ήτο ο κλέπτης, και ίδου πως έβεβαιώθη.

Ένώ έκαμνε όπως πάντοτε τας οικιακάς της εργασίας, ήκουσε σπαρακτικές φωνάς μιάς κότας, ή όποία ήτο έξω είς την αύλην με δέκα δώδεκα πουλιά. Έτρεξεν άμέσως και είδεν ότι ο γάτος άρπαξε ένα πουλάκι της κότας, ή όποία ματαιώς έπροσπάθησε ν' απομακρύνη τον άρπαγα με το ράμφος της.

Η μητέρα λοιπόν του Γρηγόρη, όταν το βράδυ ήλθεν ο σύζυγός της από το δάσος του διηγήθη τί συνέβη. "Αλλά με άπορίαν της είδεν ότι αντί να θυμώση ο δασοφύλαξ, όπως έπρεπε, έχασογέλασεν ως να εύχαριστήθη.

Έχασογέλασε διότι θ' αφήση είς τον Γρηγόρη την φροντίδα να τιμωρήση τον κλέπτην όπως του άξίζει. Ο Γρηγόρης θα ρίψη την πρώτην τουφεκίαν του, θα δείξη ότι είξευρει να σημαδεύη, αλλά συγχρόνως θα έλευθερώση την κοινωνίαν από ένα κακούργον.

Τι ώραία που ήλθαν όλα!

Και ίσα ίσα ο κύριος γάτος ήλθε να ιδή μήν εύρη τίποτε να κλέψη. Από το πρωί τριγυρνά τριγύρω είς την οικίαν, πότε περιπατεί είς την αύλην, πότε σαρφαλώνει είς τους τοίχους, πότε αναβαίνει επάνω είς τα δένδρα. Είδη τας προετοιμασίας τας όποιας έκαμεν ο δασοφύλαξ, είδε και την καραμπίναν' άλλ' επειδή ποτέ δέν ήκουσε τουφεκία, δέν έννοει ότι όλο το πανηγύρι γίνεται διά αυτόν, και ότι αυτόν θα σημαδεύση ο σωλήν του τουφεκιού. Περισσότεραν άνησυχίαν του προξενούν ο Γρηγόρος και ο Άσπρομάλλης' έν τούτοις επάνω είς ένα πλάτανον όπου εύρίσκεται νομίζει ότι είνε άσφαλισμένος από κάθε κίνδυνον και πρό πάντων από τους σκύλους' διότι αυτοί δέν είμποροῦν να σαρφαλώνουν είς τα δένδρα, και ο γάτος τους βλέπει με περίφρονσιν από το ύψος όπου εύρίσκεται. Ο πατέρας έδωσε την καραμπίναν είς τα χέρια του υιού. Τα μικρά του χερσάκια τρέμουν άκόμη. Η καρδιά του κτυπά δυνατά' αλλά όγρήγορα με δυνατήν θέλησιν ένίκησε την ταραχήν του. Έπειτα από μισόν λεπτόν δέν τρέμουν διόλου πλέον τα χέρια του' ο Γρηγόρης στέκεται όρθός, βίζει εμπρός τε ένα του πόδι, σημαδεύει και είνε έτοιμος.

— Κύττα να σημαδεύσης καλά, τῷ λέγει ο πατέρας του. Το τουφέκι δέν είνε σαν την σαίτα. Η σφαίρα όπως σου είπα θα πάγη λίγο καμπυλωτά...

Πρίν να τελειώση ακόμη ο Φίλιππος τον λόγον του, ο Γρηγόρης έστράφηκε την σκανδάλην της καραμπίνας' ένα φρικτό μουάλισμα, άκούσθηκε μαζί

σχεδόν με τὸ μπόυμ! τοῦ τουφεκιοῦ καὶ ὁ κλέπτης, ὁ ὁποῖος ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀσφαλισμένον ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον, πίπτει χάμου, καὶ σύρεται καὶ σπάρταρᾷ καὶ ψυχοραγεῖ.

καρμυπίναν εἰς τὸ χέρι του, τρέχει νὰ φέρῃ τὰς δύο κλάς εἰδήσεις εἰς τὴν μητέρα του: ὅτι ξεύρει νὰ σημαδεύῃ, καὶ ὅτι ἐσοκόταε τὸν κακὸν κλέπτην τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ δὲ Γρηγόρης καταχαρούμενος, βαστῶν τὴν

ΜΑΘΕ ΝΑ ΕΚΘΕΤΗΣ ΤΑΣ ΙΔΕΑΣ ΣΟΥ

"Ὅταν ὁ Κώστας Βάρας ἦτο παιδίον κ' ἐπήγαινε εἰς τὸ σχολεῖον, τὰ παιδία ἐμάνθαναν ἀνάγνωσιν γραφὴν καὶ ἀριθμητικὴν, δὲν ἐμάνθαναν ὅμως νὰ συνθέτουν οὔτε ἐπιστολάς, οὔτε ἄλλο τίποτε. Ὁ Κώστας ἦτο καλὸς μαθητὴς, ἐπαίρνε πάντοτε ἀριστα. Ἀλλὰ ὅταν ἡ μητέρα του τοῦ ἔλεγε:

— Κώστα, ἔλα νὰ γράψῃς ἕνα γράμμα τοῦ πατέρα σου, ποῦ λείπει εἰς τὴν Ξηνητεία; καὶ θέλει νὰ μάθῃ πῶς εἴμεθα.

Ὁ Κώστας ἐκάθητο, ἔβουε τὸ κεφάλι του, ἔβηχε καὶ ἐμοῦρ μούριζε: — Ἐγὼ δὲν ξεύρω τέτοια πράγματα.

Ὁ Κώστας ἐμεγάλωσε ἐγενε στρατιώτης τὸν ἔστειλαν μακρῶς, εἰς τὰ σύνορα. Καθημέραν ἐσυλλογιζέτο τὴν μητέρα του καὶ τὰ ἀδελφία του. Εἰςέφερε ὅτι ἡ μητέρα του καθημέραν αὐτὸν ἐσυλλογιζέτο: — Τί κάμνει τὸ παιδί μου; εἶνε καλά; Καὶ αὐτὸς ἐσυλλογιζέτο ὅλους ὅσοι ἦσαν εἰς τὴν οἰκίαν των, ἀλλὰ δὲν εἰςέφερε νὰ γράψῃ πόσον ἐλυπεῖτο διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τους. Ἐγραφε μόνον δύο τρεῖς λέξεις: Εἶμαι καλά, ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ εἴσθε καὶ σεις καλά. Ἐφαίνετο ὅταν νὰ μὴ ἀγαποῦσε τοὺς γονεῖς του καὶ τὰ ἀδελφία του.

Ὁ Κώστας, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ὁ καιρὸς τῆς υπηρεσίας του εἰς τὸν στρατὸν, ἐπῆρε τὴν ἀφένιν του καὶ ἐγενε πάλιν πολίτης. Εἰς ἐν μεγάλον ἐργαστάσιον ἐζητοῦσαν ἕνα ὑπάλληλον. Ὁ Κώστας παρουσιάσθη εἰς τὸν διευθυντὴν, καὶ ἔδειξε τὰς ἀποδείξεις τὰς ὁποίας εἶχεν ὅτι ὑπηρετήσε καλά εἰς τὸν στρατὸν.

— Καλὰ εἶπεν ὁ διευθυντὴς, ἀλλὰ ὁποῖος θέλει νὰ λάβῃ αὐτὴν τὴν θέσιν πρέπει νὰ εἰςέφερῃ νὰ γράψῃ γράμματα καὶ ἄλλα πράγματα. Ἐλα κάθησε εἰς αὐτὸ τὸ γραφεῖον γράψε μου μίαν ἐπιστολὴν καὶ ζήτησέ μου αὐτὴν τὴν θέσιν; εἰς τὸ γράμμα σου θὰ γράψῃς ὅτι ἔχεις κάμει ἕως τώρα, δηλαδὴ θὰ μοῦ δώσῃς ὅσας πληροφορίας θέλω διὰ σέ.

ΓΡΑΦΩ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ, ΠΑΤΕΡΑ

Ὁ Κώστας ἐκοκλήθησεν ἐχαμηλώσε τὰ βλέμματά του καὶ εἶπε:

— Δὲν εἰςέφρω.

— Λυποῦμαι, κύριε, ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς δώσω αὐτὴν τὴν θέσιν; ἀλλὰ καὶ κανεὶς ἄλλος διευθυντὴς δὲν θὰ σὰς πάρῃ εἰς τὸ ἐργαστάσιον του, διότι ὅλοι ζητοῦν νὰ εἰςέφερῃ; νὰ γράψῃς.

Ὁ Κώστας ἤρχισεν ἐν μικρὸν ἐμπόριον ζυλικῆς. Ἦτο τίμιος, δραστήριος, ἐν τούτοις αἱ ἐργασίαι του δὲν ἐπροώδεον ὅσον ἐπρεπε. Διότι κάθε ἐμπορος πρέπει νὰ γράφῃ πάντοτε ἐπιστολάς, ἢ εἰς ἄλλους ἐμπόρους, ἢ εἰς τοὺς πελάτας του.

Ὁ Κώστας ἔμως ἐδωρύνετο νὰ γράφῃ; διότι βαρύνετο κανεὶς νὰ κάμῃ κάτι τι τὸ ὁποῖον τὸ κάμνει ἄσχημα. Καὶ ὅταν ἐγραφεν ὁ Κώστας αἱ ἐπιστολαὶ του ἦσαν σιοτειναί, ἢ ἀπὸ ἀνεπιτηδεύτητα με καμμίαν λέξιν ἀταξιακτὴν ἐδυσχερῆσεν τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους εἶχε συμφέρον του νὰ τοὺς ἔχη εὐχαριστημένους.

Ἐπέρασαν ἀρκετὰ ἔτη. Ὁ Κώστας ἀπέτησεν ἐν παιδίον, τὸν Περικλῆ. Ὁ ὁποῖος σιγὰ σιγὰ ἐμεγάλωσε ἐγενε. δαίδακα ἐτῶν. Μίαν ἑσπέραν ὁ Περικλῆς ἐγραφε τὰ γραψίματα τοῦ σχολεῖου του. Ἐπληρῆσεν ὁ πατέρας του καὶ τὸν ἠρώτησε:

- Τί κάμνεις αὐτοῦ, Περικλῆ;
- Γράφω μίαν ἐπιστολὴν, πατέρα.
- Πῶς; σὰ; δίδουν νὰ γράφετε ἐπιστολάς εἰς τὸ σχολεῖον;
- Ναί, πατέρα, εἰδῶν εἰδῶν ἐπιστολάς, οἰκογενειακάς, ἐμπορικὰς, καὶ ἄλλας.

— Ἄ, αὐτὸ εἶνε πολὺ καλὸ, θὰ ἔλθω νὰ εὐχαριστήσω τὸν διδάσκαλόν σου. Ἐπιμελήσου, παιδί μου Περικλῆ, νὰ μάθῃς νὰ γράψῃς ἐπιστολάς; θὰ ἔχῃς μεγάλην ὠφέλειαν εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν.

Ὁ Περικλῆς ἐμεγάλωσε; τώρα γράφει αὐτὸς τὴν

ἀλληλογραφίαν τοῦ πατρός του, καὶ τὸ ἐμπόριόν των προοδεῖ πολὺ περισσότερον. Ὁ Περικλῆς εἶνε πολὺ καλὸς νέος καὶ αἰσθάνεται μεγάλην χαρὰν, διότι φαίνεται ὠφέλιμος.

— Υἱέ μου, τῷ λέγει ὁ πατέρας του, σήμερα ἔχομεν νὰ γράψωμεν ἐπιστολάς.

Καὶ ὁ Περικλῆς πηγαινεὶ με προθυμίαν καὶ κάθηται εἰς τὸ γραφεῖον ὁ πατέρας του τῷ λέγει:

— Γράψε αὐτὸ καὶ αὐτὸ. Ὁ Περικλῆς τὰ γράφει ὅλα πολὺ καλά ὥστε ὅλοι οἱ ἀνταποκρίται των εἶνε κατευχαριστημένοι.

Ὁ δὲ Κώστας Βάρας συλλογιζέται κάποτε κάποτε: — Ἄν μᾶς ἐμάνθαναν κ' ἐμᾶς εἰς τὸν καιρὸν μας γράμματα ὅπως μανθάνουν τώρα εἰς τὰ παιδία πόσο καλλίτερα θὰ ἐπήγαιναν αἱ ἐργασίαι μου καὶ τί καλλίτερός ποῦ θὰ ἦμουν τώρα!

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ὑΠΕΡ ΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ

Μήτηρ τοῦ Θεοῦ Μαρία, Κόρη κεγαριτωμένη, Εὐμενῶς ἀκρωαμένη, Τῆς θερμῆς ἡμῶν εὐχῆς, Τοὺς ἡμᾶς εὐεργετοῦντας Σὺ αὐτὴ ἀντενεργεῖται. Δὸς αὐτοῖς πολλὰ τὰ ἔτη. Δὸς ἡμέρας εὐτυχεῖς.

Ὁ πρὸς πάντων σωτηρίαν, Ἄρας τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων, Κ' ἐν τῷ μέσῳ παρανέμων Σταυρωθεὶς ἐν Γολγοθᾷ, Τοὺς ἡμᾶς εὐεργετοῦντας Σὺ αὐτὸς ἀντενεργεῖται. Δὸς αὐτοῖς πολλὰ τὰ ἔτη. Δὸς ἀμέτρητ' ἀγαθὰ.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΖΗΝΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ

Ὁ Ἄνδρέας ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν. Ὅταν εἰς τὴν Ἰλατεῖαν τοῦ Συνατάματος ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ παῖζῃ κανὲν ὠραῖον κομμάτι, ἢ ἡ ἀδελφὴ του εἰς τὴν οἰκίαν των παῖζῃ κανὲν μέρος ἀπὸ τῶν ἀγαπητῶν τῆς μελοδράματα, ὁ Ἄνδρέας ἀκούει, ἀκούει προσεκτικὰ καὶ τοῦ φαίνεται

ὅτι ὁποῖος ἔχει συνθέσει πολλὰ ἄσματα καὶ ἐν μελοδράμα, παρετήρησεν ὅτι καὶ εἰς τὸ παίξιμον τοῦ βιολίου του, καὶ εἰς τὰ μικρὰ τραγουδάκια τὰ ὁποῖα ἔκαμει, ἔχει κάτι τι τὸ ξεχωριστὸν αὐτὸ τὸ παιδί, κάτι τι τὸ ὁποῖον δεικνύει ὅτι ὁ Ἄνδρέας μίαν ἡμέραν θὰ γείνη μέγας μουσικός.

Ναί, θὰ γείνη μέγας μουσικός, θὰ συνθέσῃ ἄσματα, θὰ συνθέσῃ μελοδράματα καὶ εἰς τὰ θεάτρα δὲν θὰ πα-

ριστάνουν ὄλο ξένα ἔργα, ἰταλικά καὶ γαλλικά, ἀλλὰ καὶ ἑλληνικά ἔργα καὶ ἐθνικὰ ἔργα. Θὰ γείνη ὁ ἑθνικός μουσικός τῆς Ἑλλάδος.

Νὰ τὸν ἀκούσετε ἀπὸ τώρα τί γλυκὰ ὅπου παῖζει τὸ βιολίον του, ὅταν αὐρῇ τὸ δοξάρι ἐπάνω εἰς τὰς χορδὰς καὶ τὰ δάκτυλά του τρέχουν γρήγορα. ὦ! εἶνε εὐτυχεῖς ὅσοι εἰςέφωρον μουσικὴν. Εἰςέφωρον μίαν γλῶσσαν περισσοτέραν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ γλῶσσαν γλυκείαν, ἐκφραστικὴν ἢ ὁποῖα εἰμπορεῖ καὶ ἐκφράζει τὰ πλέον λεπτὰ καὶ τὰ πλέον δυνατὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας. Ἄλλ' ὁ Ἄνδρέας, μέσα εἰς τὸ κεφάλι τοῦ ὁποῖου αἱ γλυκεῖαι μελωδία

ὅτι ὁ νοῦς του τρέχει μέσα εἰς δεινδροστοιχίας, μέσα εἰς ἀνωθώδεις κήπους, μέσα εἰς μαγευμένα παλάτια, ἐπάνω ἀπὸ τ' ἀφρισμένα κύματα, καὶ συγκινεῖται, συγκινεῖται πολὺ.

Τὴν ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μουσικὴν, καὶ ὅχι μόνον ἐνοσεῖ καλά τὴν μελωδίαν τῶν μουσικῶν τεμαχίων τὰ ὁποῖα ἀκούει, ἀλλὰ ἐνῶ μόλις εἶνε δέκα ἐτῶν ἔμαθε καὶ παῖζει βιολίον; παῖζει τὰ τραγούδια τοῦ σχολεῖου του, παῖζει διάφορα μέρη ἀπὸ μελοδράματα καὶ κάποτε κάποτε καὶ κανὲν μικρὸν τραγουδάκι τὸ ὁποῖον ἐβγάξει αὐτὸς ἀπὸ τὸν νοῦν του; διότι ἔχει αὐτὸ τὸ χάρισμα, νὰ μελοποιῇ ὡσαν νὰ ἔρχεται καμμία Μοῦσα καὶ τοῦ ψιθυρίζῃ εἰς τὸ αὐτίον του ὠραίας μελωδίας.

Ὁ διδάσκαλός του, ἕνας γέρον πολὺ καλὸς μου-

βοιδοῦν ὡς μελίσις, εἶνε πολὺ περισσότερον εὐτυχῆς. Προγθεὸς ὅμως τοῦ συνέθῃ κάτι τι τὸ ὁποῖον τὸν ἀνησυχῆσε πολὺ. Εἶχε παῖξει πολλὴν ὥραν καὶ ἐκά-

θησε εις μιαν καθέκλαν να ξεκουραθη: 'Αλλ' εξαφνα, η γατα των, η Χαϊδω, επηδησεν επανω εις το τρα-

πέκι όπου ητο το βιολιον του' η καρδια του 'Ανδρέα εκτύπησε μήπως του χαλάση το βιολιον του και τω σπάση τας χορδάς, δι' αυτό την έδωξεν.

'Αλλά μετ' άλλον τι βλέπει; Την ίδια την Χαϊδω, πειδ μεγάλη αφ' ου ητο, να κρατη το βιολιον του, το έποιον και αυτό, θαρρείς, εγεινε μεγαλειτερον εις τα χέρια της, δηλαδή εις τα πόδια της, και να παιξη, να παιξη ένα σκοπον που ωμοιάζε αρκετά με: μιάου! μιάου!

Ο 'Ανδρέας από τον τρέμον μήπως του χαλάση η Χαϊδω το βιολιον του ετινάχθη επάνω να τ' αρπάξη από τα πόδια της και... εξόπνησε! Και δεν είδε ούτε γάταν ούτε τίποτε. Το βιολιον του ητο επάνω εις το τραπέζι. Τι είχε συμβή;

Είχεν αποκοιμηθη ταραγμένος από την ιδεαν μήπως του χαλάση η γατα το βιολιον του και την είχεν ιδει εις τον ύπνον του να παιξη.

'Εγέλασε με την καρδιαν του δια το παράξενον όνειρον. Και ενώ η γατα τρέχει και κυνηγά ποντικούς, ο 'Ανδρέας συλλογιζεται να κάμη εν τραγουδάκι δια το όνειρόν του.

Σύνθετε ώραία άσματα, καλό μου παιδί, βγάλε τας μελωδίας τας οποίας έχει μέσα της η καλλιτεχνική σου ψυχή, δια να δικαιώσης τας ελπίδας του γέρου μουσικού ο οποίος σε θαυμάζει, και να τιμήσης το έθνος σου.

Και αφού συνθέσης πολλά μελοδράματα, πολλά τραγούδια τα όποια να είνε εις το στόμα του ελληνικού λαού, τραγούδια ένθουσιαστικά, περιπαθη, λυπηρά, φειδρά, καμμίαν ημέραν, αν έχης όρεξιν, ένθυμήσου το όνειρόν σου και γράψε και μιαν μονοψώνην ή όποια να παριστάνη την Χαϊδω παιζουσαν βιολίον. Νιάου! Νιάου!

'Επιτρέπεται εις ένα μεγάλο μουσικόν κατόπιν από τα σοβαρά του έργα να τονίξη και άστεία, όπως επιτρέπεται εις το καλόν παιδιόν κατόπιν από τα σοβαρά του μαθήματα να παιξη.

A. Π. Κ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΓΟΣ

Θέλεις να σου πω, έρωτά ο 'Ιάκωβος την αδελφήν του Μαρίκαν, πόσα κεράσια έχεις στο πιάτο σου;

— Μπορείς; φωνάζει η μικρά κόρη, σκεκάκουσα το πιάτο της με τα δύο της χέρια.

— Για να ιδούμε, προσθέτει ο πατήρ.

— Πρέπει πρώτα να μετρήση μόνη της η Μαρίκα τα κεράσια της, λέγει ο 'Ιάκωβος.

— Τα 'μέτρησα.

— Τώρα ως πολλαπλασιάση τον αριθμόν αυτόν με τρία.

'Η Μαρίκα δυσκολεύεται όλγιον να κάμη τών πολλαπλασιασμών με τών νοών της, διότι δεν είνε τόσοσ δυνατή εις την αριθμητικήν όσον ο αδελφός της. Ο πατήρ τότε της δίδει το σημειωματάριόν του δια να γράψη τών αριθμόν των κερασιών της και τών πολλαπλασιάση με τρία.

— 'Ετελείωσα, εφώναζεν η Μαρίκα σε λιγάκι.

— Το γινόμενον του πολλαπλασιασμού σου, ηρώτησεν ο 'Ιάκωβος είνε άρτιος (ζυγός) αριθμός;

— Ναι.

— Λοιπόν πάρε το μισό. 'Εάν ο αριθμός ητο περιττός (μονός), θα έπερνες το μεγαλειτερον ήμισυ.

— Καλά.

— Πολλαπλασιάσε πάλι το μισό αυτό με τρία.

— Ναι, επεν η μικρά κόρη, ενώ το κονδύλι έτρεχεν επάνω στο χαρτί.

— Πόσας φορές ο αριθμός έννέα περιέχεται εις το γινόμενον;

— Οκτώ.

— Τότε έχεις δέκα εξ κεράσια.

— Σωστά, εφώναζεν η Μαρίκα και πώς το 'όρηξες;

— Το είδες πολυ καλά, έδιπλασίασα τών αριθμόν όκτώ, ο όποίος περιείχεται έννέα φορές εις το γινόμενον.

— 'Ελα λοιπόν τώρα και σύ, επεν ο πατήρ, μάντευσε πόσα κεράσια έχει ο 'Ιάκωβος.

— Ποτέ δεν θα μπορέσω.

— 'Ας προσπαθήσωμεν. Δια να έργοήσουν καλλιτερα σε μικροί μας φιλοι τών τρόπων τών όποίον μετεχειρίσθη ο 'Ιάκωβος, θα τών κάμωμεν μαζί, αφού τούς είπούμεν προτήτερα τούς αριθμούς.

— 'Εμέτρησες τα κεράσια σου, έρωτά η Μαρίκα τών αδελφόν της;

— Ναι, απεκριθη αφού τα έμέτρησε και εφην 21.

— Τριπλασιάσε τα.

— Τα έτριπλασίασα, επεν ο 'Ιάκωβος αφού εγραψεν επί του σημειωματαρίου του 21x3=63

— Είνε άρτιος ο αριθμός; έρωτά ο πατήρ.

— 'Οχι.

— Πάρε τότε το μεγαλειτερον ήμισυ

— Καλά: 63: 2=31 1/2. 'Επηρε λοιπόν 32.

— Τριπλασίασε ακόμη το ήμισυ αυτό.

— Το τελείωσα. 32x3=96 — Πόσας φορές το έννέα (9) έμπεριέχεται εις τών αριθμόν αυτόν;

— Δέκα φορές.

— Τότε, ειπε κυνηπουσα τα χέρια της η Μαρίκα, δέκα και δέκα κάμνουν είκοσι λοιπόν έχεις είκοσι κεράσια.

— 'Οχι, έχω είκοσι ένα. 'Όταν το γινόμενον του πρώτου πολλαπλασιασμού με το 3 είνε αριθμός περιττός, προσθέτουν ένα (1) ακόμη εις τών αριθμόν ο όποίος διπλασιάζεται τελευταός. 10 και 10 κάμνουν 20 και 1=21

— Καλά, καλά, θα το ένθυμούμαι! ειπε κατευχαριστημένη η Μαρίκα διότι έμαθε τόσοσ εύμορφον πράγμα.

['Εκ του Γαλλικού].

T. A.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εις το τραπέζι συνεζήτουν ποια πρέπει να πρωτοτρώγονται, τα σαφύλια ή τα βοδάκινα;

— 'Εγω, λέγει, ο μικρός Τωτός, νομίζω, δει πρέπει να πρωτοτρώγονται και τα δύο.

'Εστάλη υπό του Διευτήρου.

Και η Τίτα μετά τινα σέψιν: — 'Ωστε σύ, μαμά, έχεις κάμει πολλές άταξιας, γιατί τα μαλλιά της γιαγιάς είνε όλα άσπρα.

'Εστάλη υπό της Διευτήρας Γραμματέως.

Δόλογοσ μεταξύ ενός σοφού και ενός φιλομαθούς, του μικρού Πετράκη και του μικρού Γιαννάκη:

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. Γιατί έκαμε ο θεός τούς γάτους, Γιαννάκη; ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. Για να τρών τούς ποντικούς.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. 'Αμ' τούς ποντικούς γιατί τούς έκαμε; ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. Δεν τ' ονομάζεις, καυμένη; για να τούς τρών η γαταίς!

'Εστάλη υπό του Διευτήρου.

'Η μικρά Φρόσω έρωτά την μητέρα της:

— Μητέρα, διατι δεν αγαπάς και έμε όσον τών Κωστάκη;

— Διότι ο Κωστάκης είνε φρόνιμος και συ είσαι άσχητη.

— Λοιπόν θα παρακαλέσω τών Κωστάκη να κάμη αύριον αυτός άτακτα δια να κάμω εγω φρόνιμα.

'Εστάλη υπό της Άνωης Διευτήρας.

'Η μικρά Ουρανία είνε κακό κορίτσι: προχθές έλεγεν εις την μαμά της:

— Μαμά, δεν μου αγοράζεις μια μικρούλα αδελφή όσν εκείνη που έχει η θεία Βασιλική;

— Τι να την κάμης, παιδί μου;

— Ναι! να την δέρνω!

'Εστάλη υπό της Φλογερας Διευτήρας.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

ΕΤΟΣ Β'.—ΕΚΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

κατατεθεισών εν τω Γραφείω της ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ μέχρι της 25 Αυγούστου 1884.

Table with 2 columns: Donor Name and Amount. Includes entries like 'Αθροισμα των μέχρι της 26 παρελθόντων Ιουρίων κατατεθεισών συνεισφορών φρ. 65,80' and 'Κ. Ν. Χατζηδημητρίου, Πειραιώς... 40'.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

122. Ἑλλησπασμόφωνον. Ὁ—ά—ε—ο—ει—ε—α—δ—
—έ—δ—φ—δ—'—δ—ε—ο—ά—'—ε—ε—σ—α—υ—δ—ά—ο—'—ε—α—
—ε—'—α—υ—δ—ε—υ—α—'—λ—ω—'—Δ—'—δ—α—'—η—'—α—υ—δ—α—η—
—ο—ου—'—α—δ—ε—ε—'—α—'—α—υ—η—'—δ—'—ά—ε—'—δ—'—ου—
—'—ο—'—α—ε—'—η—δ—'—η—δ—'.

Ἐστέλη ὑπὸ Ν. Σ. Ρ.

123. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε κεφαλή, τὸ δεύτερον του βίβη.
Τὸ ἅλον εἶνε τὴν θάλασσαν ἀν περπατῆ τὸ εἶδα.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμανίου.

124. Συλλαβόγραφος.

Τοῦ λόγου μέρος ἢ ἀρχὴ τὸ ἄλλο μέρος σώματος.
Τὸ ἅλον εἶνε ποιητὴς περιήρητος, ἄβηματος.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Μουσουροῦ.

125. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε εὐώδες ἄνθος, τὸ ἄλλο λέγει ὅτι τρώει.
Τὸ σύνολόν μου θά τὸ εὐρήσῃ, μόνον ἂν γείνηται ἱατρός.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Καπουκίου.

126. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ζῶον, τὸ
δεύτερόν μου γράμμα, τὸ ἅλον μου ἐπιθυμοῦσιν οἱ ταπει-
δεύοντες.

Ἐστέλη ὑπὸ Βιδάκης Πανατοσεύλου.

127. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἐπίρρημα,
τὸ δεύτερον ποτόν, τὸ σύνολόν μου ποταμὸς τῆς Σερραῆς
Ἑλλάδος.

Ἐστέλη ὑπὸ Θεωρᾶ Γ. Κουτασθηραίου.

128. Αεξίγραφος. Διὰ τὸ νὰ γείνω οἶος εἶμαι ἐπενήρησεν
ὁ θάνατος. Ἐάν μου ἀφαιρήσῃς κεφαλὴν καὶ τράχηλον, Χρη-
σμεῖω τὴν νύκτα.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Ἀγγελικίδος.

129. Μεταγραμματισμός.

Ἡ κεφαλὴ μου με κρατεῖ εἰς τὸ μικρὸ μου σχῆμα
καὶ γίνωμ' ἕνεκα αὐτῆς πολὺ εὐκόλως ὄμμα.

Ἐάν ἀλλάξω κεφαλὴν τότε μὴ πλησιάζω,

Ἀπέναντί μου ἂν βρεθῆς βεβαίως θά τρομάξω.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Λύρας τοῦ Ὁγγίως.

130. Λένγρια.

Ἄν με πάρηξ μιὰ φορά, ἄνθος εἶμαι τρυφερό.

Ἄν με πάρηξ δυὸ φορές, τότε γίνομαι νερό.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξ. Κίσα.

131. Λένγρια δημῶδες.

Ἀναβάνει πιπιτσού,

Καταβαίνει πιπιτσού.

Ὅτε τρώγει, ὅτε πίνει,

Μόνον τὴν κοιλιά γεμίζει

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθέρας Ἐλλάδος.

132. Πάγγιον. Διὰ τῶν γραμμάτων α α δ ε κ μ ν
ν γ ρ ο ο ο π σ τ υ σχηματίσθη τὴν ἀπάντησιν ἀρχαίου
Ἀθηναίου πρὸς Σπικρατίτην.

Ἐστέλη ὑπὸ Ἀγγέλου Δ. Βλάχου.

133. Πρόβλημα. Μοῦ ἠγόρασεν ἢ μητέρα ἓνα κουτί
μὲ 84 μολυβδίνους στρατιώτας. Οἱ ἱππεῖς εἶνε διπλάσιοι τῶν
πυροβολιστῶν, κατὰ τὸ ἦμισον δὲ ὑλιώτεροι τῶν πεζῶν.

Πόσοι ἱππεῖς, πόσοι πυροβολισταὶ καὶ πόσοι πεζοὶ εὐρί-
σκονται εἰς τὸ κουτί;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμανίου.

134. Λογοπαύγιον. Ποία πόλις εἶνε καλή;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Κοῦ Κοῦ Πετιναράκη.

135. Λογοπαύγιον. Ποῖον κράτος δὲν ἔχει εἰδωλολό-
την βασίλειά;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Πέλου.

136. Λογοπαύγιον. Τίνος ἢ κέρη ὀνομάζεται Φη;

Ἐστέλη ὑπὸ Μαρίας Τσίτου.

137. Γρίφος. Κωστή! Κωστή! Κωστή! Κωστή!

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν.

138. Charade.

Guerre aux souris!—Qui dit cela?—C'est mon premier.
Salut humble au couvent.—De qui?—De mon dernier.
Guerre encore aux lapins!—Qui la fait?—Mon entier.

ΛΥΣΕΙΣ

103. Ἡ καθαρότης εἶνε ἡ καλλίστη τῶν στολῶν, — καὶ
κατὰ τῆς ἀσθενείας εἶνε μέγας προμαχῶν. — Ὁ δὲ ἄρπαρξ
τὸ σῶμα ἔχει ἄρπαρξ ψυχῆς, — καὶ ἀνήκει εἰς τῶν χειρῶν
τὴν ἀνάθηρον φυλὴν. — **104.** Πρὶν εἰσελθῆς εἰς οἶκον κα-
θάριζε τὰ ὑποδήματά σου, ἔάν εἶνε λαοσυμμένα. — **105.** Ἐξη-
βόλος. (Ἐκεῖ, Βόλος). — **106.** Δάκρυον (δά, κρύον). — **107.**
Εὐθυμος (εὐ, θυμός). — **108.** Ἀμφιερῆτη. — **109.** Ψυχὴ
(Ψ. Χ.). — **110.** Τὸ στοιχεῖον Λ. — **111.** Χήρα, Ἡρα. — **112.**
Κύπρος, πρὸς. — **113.** Δήλος, Μήλος. — **114.** Μολὼν λαβέ! —
115. Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 115 Πρόβλημα ὡς ἐδημοσιεύθη εἶνε
ἀδύνατον νὰ λυθῆ, εἰς τὸν ἐκ-τυπογραφικῶν λάθους μετὰ τῆς
λέξεως καὶ τὸ ἦμισον ἔδωκε ἑπιπροσέφεραν αἱ λέξεις
καὶ τὸ τέταρτον ἔδωκε εὐθὺς, μετὰ τὴν προσθήκην τῶν
ὁμοίων ἢ λύσει εἶνε ὁ ἀριθμὸς 36. — **116.** Διὸς ἂν εὐρί-
σκειτο εἰς τὴν Κέρνινθον θά τοῖς τὰ ἔλεγε προφορικῶς. — **117.**
— Τομὴ σημαίνει κόψιμον. — **118.** Πάντων πατὴρ εἶν' ὁ και-
ρός. — **119.** Emile. — **120.** Sapin—Rapin—Lapin—Papin.
— **121.** Non, car il y a un insecte qui est appelé à
régner (araignée).

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀγαθία, 8. Ἀγράμπελη, 4. Ἀθῶν τῆς Βαμβακοῦ Οἰνοῦντος, 7. Ἀλφειρῆς Γιουθανῶν, 8. Ἀνατέλων Ἀστὴρ,
6. Ἄνω Ἀκίπτη, 3. Ἄπορος Παῖς, 11. Ἀραπάκος, 12. Ἀριάνη τῆς Κρήτης, 12. Ἀρχων Ἐωσφόρος, 8.
Ἄγγελος Δ. Βλάχος, 11. Γεῖτων τῆς Μυκάλης, 12. Β. Ν. Γιαννούλης, 4. Δικατερῆν Γ. Γκίκα, 6. Γουλιέλμος
Τέλλος, 4. Γραῖτα Δρῦς, 8. Δημητράκης Κοῦ Κοῦ Κοῦ Πετιναράκης, 15. Διάβολος Κύπριος, 15. Διάβολος
τῆς Μυκιάων, 5. Ἐλευθέρα Ἑλλάς, 7. Ἑλληνικὴ Σημαία, 13. Ἐρυθρὸς Ψιττακίς, 14. Εὐσμοῦ Ἄνθος, 15.
Ντιντῆς Κόλας, 6. Κορκοράν, 15. Κοτόπουλον, 13. Ἀκακία Κροντηρά, 1. Λύρα τοῦ Ὁρφέως, 5. Ἀλεξ. Μαυ-
ρουδίνης, 2. Μάχη τῆς Κλεισσοῦς, 7. Μικρὰ Δουκίσσα, 12. Μικρὸς Διαβολάκος, 15. Μικρὸς Καπουκίος, 14. Μι-
κρὸς Λεμβούχος, 12. Μικρὸς Φιλόσοφος, 5. Μικροῦλα Τραλαῖα, 15. Παναγίς Εὐαχ. Μελλῆς, 6. Μονογενής, 4.
Ὁθέλλος, 3. Ἰωάν. Χρ. Παπαδόπουλος, 6. Πεισιρρόπυρον, 14. Πετινός, 15. Περικλῆς Ι. Ροντόπουλος, 2. Θάνος
Ι. Σιγαλός, 3. Διον. Γ. Σκλάβος, 14. Σπυρ. Σ. Σκλάβος, 14. Σκυθρωπὴ Ἑλλάς, 2. Σπαρτιάτης Ἀργιλιώτης,
11. Σπαρτιάτης Γοργώ, 12. Παναγιώτισσα Σπεράντια, 16. Σπινθῆρ, 16. Συμπαθητικός, 15. Τίγρις τῆς Βεγγάλης,
12. Ορέστης Κ. Η. Τραυλοῦ, 12. Τσανσαμίνι, 9. Τζάτσα Ρελαστή, 15. Φαλακροκίραξ ὁ Ἀλιεύς, 9. Φιλέλλην.
Βύρων, 7. Φιλόπατρις Ἑλληνίς, 3. Φλογερὰ Ἀκτίς, 8. Χρυσοστέφανος Ἀπόλλων, 8.